

U S T A W A

z dnia 20 lipca 2017 r.

o Sądzie Najwyższym¹⁾

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. Sąd Najwyższy jest organem władzy sądowniczej, powołanym do:

- 1) zapewnienia nadzoru w zakresie orzecznictwa nad sądami powszechnymi i sądami wojskowymi poprzez rozpatrywanie środków odwoławczych i rozstrzyganie pytań prawnych;
- 2) stania na straży praworządności i sprawiedliwości społecznej w zakresie sprawowania wymiaru sprawiedliwości;
- 3) rozpatrywania spraw dyscyplinarnych w zakresie określonym przez ustawę;
- 4) rozpoznawania protestów wyborczych, w tym dotyczących wyborów do Parlamentu Europejskiego oraz stwierdzania ważności wyborów do Sejmu i Senatu oraz wyboru Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, a także ważności referendum ogólnokrajowego i referendum konstytucyjnego;
- 5) wykonywania innych czynności określonych w ustawach.

Art. 2. Sąd Najwyższy ma siedzibę w Warszawie.

Art. 3. § 1. Sąd Najwyższy dzieli się na Izby:

- 1) Prawa Publicznego;
- 2) Prawa Prywatnego;
- 3) Dyscyplinarną.

§ 2. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej, na wniosek Ministra Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Sądownictwa, określa, w drodze rozporządzenia,

¹⁾ Niniejszą ustawą zmienia się ustawy: ustawę z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego, ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, ustawę z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych, ustawę z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu, ustawę z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, ustawę z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia, ustawę z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa, ustawę z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze oraz uchyla się ustawę z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym.

regulamin Sądu Najwyższego określający całkowitą liczbę stanowisk sędziów Sądu Najwyższego, liczbę stanowisk sędziów Sądu Najwyższego w poszczególnych izbach, wewnętrzną organizację Sądu Najwyższego, szczegółowy podział spraw między izby oraz zasady wewnętrznego postępowania, a także szczegółowy zakres i sposób wykonywania czynności przez asystentów sędziego, biorąc pod uwagę konieczność zapewnienia sprawnego funkcjonowania Sądu Najwyższego i jego izb oraz efektywnego wykonywania obowiązków przez organy Sądu Najwyższego, przy uwzględnieniu liczby i rodzaju spraw rozpoznawanych przez Sąd Najwyższy, oraz mając na uwadze specyfikę funkcjonowania Izby Dyscyplinarnej.

Art. 4. Sprawy podlegające orzecznictwu sądów wojskowych są rozpatrywane przez Izbę Prawa Publicznego. W Izbie Prawa Publicznego działa Wydział Wojskowy.

Art. 5. § 1. Do właściwości Izby Dyscyplinarnej należą:

- 1) sprawy dyscyplinarne:
 - a) sędziów Sądu Najwyższego,
 - b) rozpatrywane przez Sąd Najwyższy w związku z postępowaniami dyscyplinarnymi prowadzonymi na podstawie ustaw:
 - z dnia 26 maja 1982 r. – Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2016 r. poz. 1999 i 2261 oraz z 2017 r. poz. 1139),
 - z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 233, 1579 i 2261 oraz z 2017 r. poz. 1139),
 - z dnia 14 lutego 1991 r. – Prawo o notariacie (Dz. U. z 2016 r. poz. 1796, 1948, 2175 i 2261),
 - z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 358, 2103 i 2261 oraz z 2017 r. poz. ...),
 - z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1575),
 - z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 2062, z późn. zm.²⁾),
 - z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. poz. 177, z

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 1948, 2103 i 2261 oraz z 2017 r. poz. 38, 60, 803, 1139 i ...

późn. zm.³⁾);

2) sprawy z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych dotyczące sędziów Sądu Najwyższego;

3) sprawy z zakresu przeniesienia sędziego Sądu Najwyższego w stan spoczynku.

§ 2. Izba Dyscyplinarna składa się z:

1) Wydziału Pierwszego;

2) Wydziału Drugiego.

§ 3. Wydział Pierwszy rozpatruje w szczególności sprawy:

1) sędziów Sądu Najwyższego;

2) sędziów i prokuratorów dotyczące przewinień dyscyplinarnych wyczerpujących znamiona umyślnych przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego oraz przewinień wskazanych we wniosku, o którym mowa w art. 71 § 3.

§ 4. Wydział Drugi rozpatruje w szczególności:

1) odwołania od orzeczeń sądów dyscyplinarnych pierwszej instancji w sprawach sędziów i prokuratorów oraz postanowień i zarządzeń zamykających drogę do wydania wyroku;

2) kasacje od orzeczeń dyscyplinarnych;

3) odwołania od uchwał Krajowej Rady Sądownictwa.

Art. 6. § 1. Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego corocznie składa Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej oraz Krajowej Radzie Sądownictwa informację o działalności Sądu Najwyższego oraz o wynikających z niej istotnych problemach, załączając informację Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej o działalności tej izby.

§ 2. Informację, o której mowa w § 1, Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego składa również Sejmowi i Senatowi. Głosowania w sprawie informacji nie przeprowadza się.

Art. 7. § 1. Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego przedstawia właściwym organom uwagi o stwierdzonych nieprawidłowościach lub lukach w prawie, których usunięcie jest niezbędne dla zapewnienia spójności systemu prawnego Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 2. Prezes Sądu Najwyższego kierujący pracą Izby Dyscyplinarnej przedstawia właściwym organom uwagi o stwierdzonych nieprawidłowościach lub lukach w prawie, których usunięcie może służyć zapewnieniu sprawnego rozpoznawania spraw należących

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 1579, 2103, 2149 i 2261 oraz z 2017 r. poz. 38, 1139 i ...

do właściwości tej izby lub ograniczeniu liczby przewinień dyscyplinarnych.

Art. 8. § 1. Projekt dochodów i wydatków Sądu Najwyższego, w brzmieniu uchwalonym przez Kolegium Sądu Najwyższego, minister właściwy do spraw finansów publicznych włącza do projektu budżetu państwa.

§ 2. Kolegium Sądu Najwyższego włącza projekt dochodów i wydatków związanych z funkcjonowaniem Izby Dyscyplinarnej, w brzmieniu uchwalonym przez Zgromadzenie Sędziów Izby Dyscyplinarnej, do projektu dochodów i wydatków Sądu Najwyższego.

§ 3. W zakresie wykonywania budżetu Sądu Najwyższego Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego przysługują uprawnienia ministra właściwego do spraw finansów publicznych, z zastrzeżeniem § 4.

§ 4. W zakresie wykonywania budżetu Sądu Najwyższego związanego z funkcjonowaniem Izby Dyscyplinarnej uprawnienia ministra właściwego do spraw finansów publicznych przysługują Prezesowi Sądu Najwyższego kierującemu pracą tej Izby.

Art. 9. § 1. Sąd Najwyższy wydaje zbiór swoich orzeczeń.

§ 2. Nazwa „Orzecznictwo Sądu Najwyższego” z oznaczeniem odpowiedniej izby podlega ochronie prawnej.

Art. 10. § 1. W zakresie nieuregulowanym w ustawie stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych.

§ 2. W zakresie nieuregulowanym w ustawie do pracowników Sądu Najwyższego niebędących sędziami stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 1511, 2074 i 2261), a w sprawach nieuregulowanych także w tej ustawie – przepisy ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2016 r. poz. 1666, 2138 i 2255 oraz z 2017 r. poz. 60 i 962).

Rozdział 2

Organy Sądu Najwyższego

Art. 11. Organami Sądu Najwyższego są: Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, Prezes Sądu Najwyższego, Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Najwyższego, zgromadzenie sędziów izby Sądu Najwyższego i Kolegium Sądu Najwyższego.

Art. 12. § 1. Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego jest powoływany przez

Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej na sześcioletnią kadencję spośród sędziów Sądu Najwyższego w stanie czynnym.

§ 2. Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Najwyższego przedstawia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej pięciu kandydatów na Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, spośród sędziów Sądu Najwyższego w stanie czynnym.

§ 3. Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Najwyższego wybiera kandydatów na Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego nie później niż na 6 tygodni przed upływem kadencji Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego lub w terminie 14 dni od dnia wygaśnięcia mandatu do zajmowania stanowiska Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, spośród sędziów Sądu Najwyższego w stanie czynnym. Do podjęcia uchwały wymagana jest obecność co najmniej $\frac{2}{3}$ liczby sędziów Sądu Najwyższego. Jeżeli podjęcie uchwały okazało się niemożliwe ze względu na brak wymaganego kworum, do podjęcia uchwały na kolejnym posiedzeniu wymagana jest obecność, co najmniej połowy sędziów Sądu Najwyższego.

§ 4. Kandydatury na Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego mogą być zgłaszane najpóźniej w dniu posiedzenia Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego.

§ 5. Zgromadzeniu Ogólnemu Sędziów Sądu Najwyższego, w przypadku o którym mowa w § 3, przewodniczy Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, a gdy nie jest to możliwe lub gdy zgłoszono jego kandydaturę – najstarszy służbą Prezes Sądu Najwyższego, którego kandydatura na stanowisko Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego nie została zgłoszona, a gdy została zgłoszona – najstarszy służbą sędzia Sądu Najwyższego.

§ 6. Każdy sędzia uczestniczący w głosowaniu może oddać tylko jeden głos na wybranego przez siebie kandydata. Głosowanie jest tajne.

§ 7. Kandydatami na Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego wybranymi przez Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Najwyższego są kandydaci, którzy uzyskali największą liczbę głosów.

§ 8. Jeżeli dwóch lub więcej kandydatów na Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego uzyskało równą liczbę głosów w wyniku czego nie jest możliwe wyłonienie pięciu kandydatów przeprowadza się ponowne głosowanie z udziałem tylko tych kandydatów. Przepis § 6 stosuje się.

§ 9. Przewodniczący Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego przekazuje Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej protokół posiedzenia wskazujący wybranych kandydatów na Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, niezwłocznie po ich

wyłonieniu.

§ 10. Wygaśnięcie mandatu do zajmowania stanowiska Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego przed upływem kadencji, następuje w przypadku:

- 1) wygaśnięcia stosunku służbowego sędziego Sądu Najwyższego;
- 2) zrzeczenia się stanowiska;
- 3) ukończenia wieku 65 lat;
- 4) przejścia w stan spoczynku.

Art. 13. § 1. Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego kieruje pracami i reprezentuje Sąd Najwyższy oraz wykonuje inne czynności określone ustawą, regulaminem i innymi aktami normatywnymi, z zastrzeżeniem § 2.

§ 2. Czynności, o których mowa w § 1, w zakresie funkcjonowania Izby Dyscyplinarnej wykonuje Prezes Sądu Najwyższego kierujący pracą tej Izby.

§ 3. Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego powołuje i odwołuje przewodniczących wydziałów w izbach na wniosek Prezesa Sądu Najwyższego, z zastrzeżeniem § 4.

§ 4. Przewodniczących wydziałów Izby Dyscyplinarnej powołuje i odwołuje Prezes Sądu Najwyższego kierujący pracą tej Izby.

§ 5. Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego przedstawia Zgromadzeniu Ogólnemu Sędziów Sądu Najwyższego projekt informacji, o której mowa w art. 6 § 1, z wyjątkiem informacji Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej o działalności tej Izby.

§ 6. W czasie nieobecności Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego zastępuje go Prezes Sądu Najwyższego kierujący pracą Izby Dyscyplinarnej, a w wypadku jego nieobecności – Prezes Sądu Najwyższego najstarszy służbą na stanowisku sędziego.

§ 7. Czynności Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego wykonywane w stosunku do sędziów Sądu Najwyższego w odniesieniu do Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego wykonuje Prezes Sądu Najwyższego kierujący pracą Izby Dyscyplinarnej.

Art. 14. § 1. Prezes Sądu Najwyższego kieruje pracą właściwej izby.

§ 2. Prezesa Sądu Najwyższego powołuje na pięcioletnią kadencję, spośród trzech kandydatów przedstawionych przez zgromadzenie sędziów danej izby, Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 3. Do wyboru kandydatów na stanowiska Prezesa Sądu Najwyższego stosuje się odpowiednio przepisy art. 12 § 2–9. W przypadku niedokonania wyboru albo wybrania mniej niż trzech kandydatów w terminie, o którym mowa w art. 12 § 3, przewodniczący

zgromadzenia sędziów danej izby przedstawia trzech kandydatów według własnego uznania, uwzględniając kandydatów zgłoszonych w trybie art. 12 § 4. Jeżeli w terminie 14 dni od upływu terminu, o którym mowa w art. 12 § 3, Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej nie zostaną przedstawieni kandydaci na stanowisko Prezesa Sądu Najwyższego, Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej powołuje Prezesa Sądu Najwyższego spośród wszystkich sędziów danej izby.

§ 4. Prezes Sądu Najwyższego może być powołany najwyżej na dwie kadencje.

§ 5. Wygaśnięcie mandatu do zajmowania stanowiska Prezesa Sądu Najwyższego przed upływem kadencji, następuje w przypadku:

- 1) wygaśnięcia stosunku służbowego sędziego Sądu Najwyższego;
- 2) zrzeczenia się stanowiska;
- 3) ukończenia wieku 65 lat;
- 4) przejścia w stan spoczynku.

Art. 15. § 1. W postępowaniu przed Trybunałem Konstytucyjnym Sąd Najwyższy może reprezentować Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego lub wyznaczona przez niego osoba, z wyjątkiem sędziów Sądu Najwyższego orzekających w Izbie Dyscyplinarnej.

§ 2. Jeżeli postępowanie przed Trybunałem Konstytucyjnym dotyczy zagadnień związanych z zakresem właściwości Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego, Sąd Najwyższy reprezentuje Prezes tej Izby lub wyznaczona przez niego osoba.

Art. 16. Samorząd stanowią wszyscy sędziowie Sądu Najwyższego w stanie czynnym. W skład samorządu nie wchodzi sędziowie delegowani do pełnienia czynności sędziowskich w Sądzie Najwyższym.

Art. 17. Organami samorządu są: Zgromadzenie Ogólne Sędziów Sądu Najwyższego, zgromadzenie sędziów izby Sądu Najwyższego oraz Kolegium Sądu Najwyższego.

Art. 18. § 1. Do kompetencji Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego należy:

- 1) dokonywanie wyboru trzech kandydatów na stanowisko Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego oraz przedstawianie ich Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej;
- 2) rozpatrywanie i przyjmowanie projektu informacji Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego o działalności Sądu Najwyższego oraz o istotnych problemach wynikających z bieżącego orzecznictwa;
- 3) podejmowanie uchwał w innych ważnych sprawach dotyczących Sądu

Najwyższego;

- 4) rozpatrywanie innych spraw z inicjatywy Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, Prezesów Sądu Najwyższego, Kolegium Sądu Najwyższego lub co najmniej pięciu sędziów Sądu Najwyższego.

§ 2. W sprawach, o których mowa w § 1 pkt 2–4, Zgromadzeniu Ogólnemu Sędziów Sądu Najwyższego przewodniczy Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego.

§ 3. Do podjęcia uchwały Zgromadzenia Ogólnego Sędziów Sądu Najwyższego wymagana jest obecność co najmniej 2/3 liczby sędziów każdej z izb. Uchwały zapadają zwykłą większością głosów. Głosowanie jest tajne, jeżeli żądanie takie zgłosi co najmniej trzech sędziów z obecnych członków Zgromadzenia.

Art. 19. Do wzięcia udziału w Zgromadzeniu Ogólnym Sędziów Sądu Najwyższego zwoływanym w celu przedstawienia informacji o działalności Sądu Najwyższego oraz problemach wynikających z jego orzecznictwa Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego zaprasza Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej oraz przedstawicieli innych organów władzy publicznej.

Art. 20. § 1. Do kompetencji zgromadzenia sędziów izby Sądu Najwyższego należy:

- 1) omawianie corocznego projektu informacji o działalności izby i istotnych problemach wynikających z orzecznictwa izby oraz przyjmowanie tej informacji;
- 2) opiniowanie kandydatów na stanowiska przewodniczących wydziałów przedstawionych przez Prezesa Sądu Najwyższego;
- 3) wybór jednego członka Kolegium Sądu Najwyższego;
- 4) rozpatrywanie innych problemów dotyczących funkcjonowania izby.

§ 2. Do kompetencji Zgromadzenia Sędziów Izby Dyscyplinarnej należy ponadto uchwalanie projektu dochodów i wydatków związanych z funkcjonowaniem Izby.

§ 3. Zgromadzeniu sędziów izby Sądu Najwyższego przewodniczy Prezes Sądu Najwyższego kierujący pracą danej izby.

§ 4. Przepis art. 18 § 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 21. § 1. Kolegium Sądu Najwyższego tworzą: Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, Prezesi Sądu Najwyższego oraz sędziowie wybrani przez zgromadzenia sędziów izby Sądu Najwyższego na okres trzech lat.

§ 2. Przewodniczącym Kolegium Sądu Najwyższego jest Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego.

§ 3. Uchwały Kolegium Sądu Najwyższego zapadają zwykłą większością głosów w obecności co najmniej 2/3 liczby członków Kolegium. W razie równości głosów przeważa głos przewodniczącego.

Art. 22. § 1. Kolegium Sądu Najwyższego przygotowuje stanowisko w sprawach związanych z działalnością Sądu Najwyższego oraz współdziała z Pierwszym Prezesem Sądu Najwyższego w zapewnieniu prawidłowego funkcjonowania Sądu Najwyższego.

§ 2. Do kompetencji Kolegium Sądu Najwyższego należy w szczególności:

- 1) opiniowanie projektów zarządzeń Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego w sprawie organizacji i zakresu działania sekretariatów sądowych oraz innych jednostek administracyjnych w Sądzie Najwyższym;
- 2) opiniowanie kandydatów na stanowiska kierownicze w jednostkach administracyjnych, o których mowa w pkt 1;
- 3) opiniowanie projektów regulaminów organizacyjnych Kancelarii Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, Kancelarii Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej oraz Biura Studiów i Analiz Sądu Najwyższego.

§ 3. Wykonywanie kompetencji, o których mowa w § 2 pkt 2, w zakresie, w jakim dotyczą funkcjonowania Izby Dyscyplinarnej, następuje w porozumieniu z Prezesem tej Izby.

Rozdział 3

Nawiązanie, zmiana i ustanie stosunku służbowego sędziego Sądu Najwyższego

Art. 23. Do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego powołuje Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej na wniosek Krajowej Rady Sądownictwa.

Art. 24. § 1. Do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego może być powołany ten, kto:

- 1) posiada wyłącznie obywatelstwo polskie i korzysta z pełni praw cywilnych i publicznych, a także nie był prawomocnie skazany za umyślne przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego;
- 2) jest nieskazitelnego charakteru;
- 3) ukończył wyższe studia prawnicze w Polsce i uzyskał tytuł magistra lub zagraniczne uznane w Polsce;
- 4) wyróżnia się wysokim poziomem wiedzy prawniczej;
- 5) jest zdolny, ze względu na stan zdrowia, do pełnienia obowiązków sędziego;
- 6) ma co najmniej dziesięcioletni staż pracy na stanowisku sędziego sądu rejonowego

lub prokuratora prokuratury rejonowej lub radcy Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej lub przez okres dziesięciu lat wykonywał w Polsce zawód adwokata, radcy prawnego lub notariusza albo zajmował stanowisko sędziego sądu okręgowego lub prokuratora prokuratury okrękowej lub prokuratora Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu i ma co najmniej pięcioletni staż pracy na stanowisku sędziego lub prokuratora albo zajmował stanowisko sędziego sądu apelacyjnego lub prokuratora prokuratury regionalnej i ma co najmniej trzyletni staż pracy na stanowisku sędziego lub prokuratora albo zajmuje stanowisko prokuratora Prokuratury Krajowej lub Prezesa Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej lub wiceprezesa Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej;

- 7) nie pełnił służby zawodowej, nie pracował i nie był współpracownikiem organów bezpieczeństwa państwa, wymienionych w art. 5 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu.

§ 2. Wymagania, o których mowa w § 1 pkt 6, nie dotyczą osoby, która pracowała w polskiej szkole wyższej, w Polskiej Akademii Nauk, w instytucie naukowo-badawczym lub innej placówce naukowej, mając tytuł naukowy profesora albo stopień naukowy doktora habilitowanego nauk prawnych.

§ 3. Przepis § 1 pkt 7 stosuje się do osób urodzonych przed dniem 1 sierpnia 1972 r.

§ 4. Osoba, która ukończyła 65 rok życia może ubiegać się o powołanie na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego po uzyskaniu zgody Ministra Sprawiedliwości. Przepis art. 31 stosuje się odpowiednio.

Art. 25. § 1. Minister Sprawiedliwości, po zasięgnięciu opinii Prezesów Sądu Najwyższego, obwieszcza w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” o liczbie wolnych stanowisk sędziowskich przewidzianych do objęcia w poszczególnych izbach Sądu Najwyższego.

§ 2. Każdy, kto spełnia warunki do objęcia stanowiska sędziego Sądu Najwyższego, może zgłosić swoją kandydaturę w ciągu miesiąca od dnia ogłoszenia obwieszczenia, o którym mowa w § 1.

§ 3. Kandydaturę zgłasza się Krajowej Radzie Sądownictwa przez złożenie karty zgłoszenia kandydata na wolne stanowisko sędziego Sądu Najwyższego we wskazanej w obwieszczeniu izbie oraz dołącza się do niej, z wyjątkiem gdy kandydatem jest sędzia lub prokurator, informację z Krajowego Rejestru Karnego dotyczącą osoby kandydata i

zaświadczenie stwierdzające, że jest zdolny, ze względu na stan zdrowia, do pełnienia obowiązków sędziego.

§ 4. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, wzór karty zgłoszenia kandydata na wolne stanowisko sędziego Sądu Najwyższego, mając na uwadze konieczność zapewnienia przejrzystości oraz sprawności postępowania dotyczącego wyboru kandydata na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego.

Art. 26. Osoby pozostające ze sobą w stosunku pokrewieństwa do drugiego stopnia lub powinowactwa pierwszego stopnia oraz małżonkowie nie mogą być jednocześnie sędziami Sądu Najwyższego.

Art. 27. § 1. Stosunek służbowy sędziego Sądu Najwyższego nawiązuje się po doręczeniu mu aktu powołania.

§ 2. Sędzia powinien zgłosić się w celu objęcia stanowiska w ciągu czternastu dni od dnia otrzymania aktu powołania.

§ 3. W razie nieusprawiedliwionego nieobjęcia stanowiska w terminie określonym w § 2, powołanie traci moc; okoliczność tę stwierdza Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego.

Art. 28. § 1. Przy powołaniu sędzia Sądu Najwyższego składa ślubowanie wobec Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej według następującej roty:

„Ślubuję uroczyście jako sędzia Sądu Najwyższego służyć wiernie Rzeczypospolitej Polskiej, stać na straży prawa, obowiązki sędziego wypełniać sumiennie, sprawiedliwość wymierzać zgodnie z przepisami prawa, bezstronnie według mego sumienia, dochować tajemnicy prawnie chronionej, a w postępowaniu kierować się zasadami godności i uczciwości”; składający ślubowanie może dodać na końcu zwrot: „Tak mi dopomóż Bóg”.

§ 2. Odmowa złożenia ślubowania jest równoznaczna ze zrzeczeniem się stanowiska sędziego Sądu Najwyższego.

Art. 29. § 1. Sędzia obejmuje stanowisko w izbie Sądu Najwyższego wskazane przez niego w karcie zgłoszenia kandydata, o której mowa w art. 25 § 3.

§ 2. Sędzia, za jego zgodą może zostać przeniesiony przez Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego na stanowisko w innej izbie. Przeniesienie sędziego na stanowisko w Izbie Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego oraz przeniesienie sędziego orzekającego w tej Izbie na stanowisko w innej izbie Sądu Najwyższego wymaga zgody Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej.

§ 3. Sędzia może być wyznaczony przez Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego do udziału w rozpoznaniu określonej sprawy w innej izbie oraz, za zgodą sędziego, do orzekania na czas określony w innej izbie. Wyznaczenie sędziego do orzekania w innej izbie, bez jego zgody, może nastąpić na okres nie dłuższy niż 6 miesięcy w roku. Zakończenie okresu wyznaczenia nie stanowi przeszkody do podejmowania czynności w sprawach przydzielonych w izbie, w której był wyznaczony do orzekania, aż do ich zakończenia. Wyznaczenie sędziego do orzekania w Izbie Dyscyplinarnej lub wyznaczenie sędziego Izby Dyscyplinarnej do orzekania w innej izbie może nastąpić jedynie za zgodą Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej.

Art. 30. § 1. Stosunek służbowy sędziego Sądu Najwyższego wygasa w razie:

- 1) śmierci;
- 2) zrzeczenia się urzędu lub statusu sędziego w stanie spoczynku;
- 3) prawomocnego wyroku skazującego sędziego za umyślne przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego;
- 4) prawomocnego orzeczenia przez sąd środka karnego w postaci pozbawienia praw publicznych lub zakazu zajmowania stanowiska sędziego;
- 5) prawomocnego orzeczenia sądu dyscyplinarnego o złożeniu sędziego z urzędu;
- 6) utraty obywatelstwa polskiego;
- 7) stwierdzenia, że pełnił służbę, pracował lub był współpracownikiem organów bezpieczeństwa państwa, wymienionych w art. 5 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu;
- 8) nabycia obywatelstwa obcego państwa, chyba że zrzekł się tego obywatelstwa w terminie 30 dni od dnia jego nabycia.

§ 2. Datę wygaśnięcia stosunku służbowego w przypadkach, o których mowa w § 1 pkt 2 i 8, stwierdza Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, z wyjątkiem sędziów orzekających w Izbie Dyscyplinarnej, dla których tę datę stwierdza Prezes Sądu Najwyższego kierujący pracą tej Izby. Data ta nie może być późniejsza niż trzy miesiące od dnia złożenia pisemnego oświadczenia o zrzeczeniu się urzędu lub statusu sędziego w stanie spoczynku, a w przypadku nabycia obywatelstwa obcego państwa wygaśnięcie następuje z upływem terminu, o którym mowa w § 1 pkt 8.

§ 3. O zaistnieniu okoliczności, o której mowa w § 2, Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, a w odniesieniu do sędziów orzekających w Izbie Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego – Prezes tej Izby, zawiadamia Krajową Radę Sądownictwa i Prezydenta

Rzeczypospolitej Polskiej.

§ 4. Przepis § 1 pkt 7 stosuje się do osób urodzonych przed dniem 1 sierpnia 1972 r.

§ 5. W celu ustalenia, czy zachodzi okoliczność wskazana w § 1 pkt 7, Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, a w odniesieniu do sędziów orzekających w Izbie Dyscyplinarnej – Prezes tej Izby, zwraca się do Prezesa Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu o przedstawienie informacji Dyrektora Biura Lustracyjnego Instytutu w tym zakresie.

§ 6. W przypadku przedstawienia informacji potwierdzającej okoliczność, o której mowa w § 1 pkt 7, Dyrektor Biura Lustracyjnego Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu wskazuje, że wymieniona okoliczność wynika:

- 1) z oświadczenia lustracyjnego, o którym mowa w art. 7 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944 – 1990 oraz treści tych dokumentów (Dz. U. z 2016 r. poz. 1721, 1948, 2260 i 2261);
- 2) prawomocnego orzeczenia sądu okręgowego, o którym mowa w art. 17 ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944 – 1990 oraz treści tych dokumentów, stwierdzającego fakt złożenia przez osobę lustrowaną niezgodnego z prawdą oświadczenia lustracyjnego, o którym mowa w art. 21a ust. 2 tej ustawy.

§ 7. W przypadku gdy Prezes Instytutu Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu lub Dyrektor Biura Lustracyjnego tego Instytutu poweźmie informację, o której mowa w § 1 pkt 7, przekazuje ją niezwłocznie Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego lub Prezesowi Sądu Najwyższego kierującemu pracą Izby Dyscyplinarnej. Przepisy ustawy z dnia 18 października 2006 r. o ujawnianiu informacji o dokumentach organów bezpieczeństwa państwa z lat 1944 – 1990 oraz treści tych dokumentów, stosuje się odpowiednio.

§ 8. Datę wygaśnięcia stosunku służbowego w przypadku, o którym mowa w § 1 pkt 7, stwierdza Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, a w odniesieniu do sędziów orzekających w Izbie Dyscyplinarnej – Prezes tej Izby. Przepis § 3 stosuje się odpowiednio.

§ 9. Sędzia Sądu Najwyższego, który zrzekł się urzędu lub statusu sędziego w stanie spoczynku, ma prawo uzyskać wpis na listę adwokatów lub radców prawnych bez ograniczeń przewidzianych w przepisach o adwokaturze i o radcach prawnych w

stosunku do innych sędziów.

Art. 31. § 1. Sędzia Sądu Najwyższego może przejść w stan spoczynku z dniem ukończenia 60 roku życia w przypadku kobiety. Sędzia Sądu Najwyższego przechodzi w stan spoczynku z dniem ukończenia 65 roku życia, chyba że nie później niż na 6 miesięcy i nie wcześniej niż na 12 miesięcy przed ukończeniem tego wieku złoży oświadczenie o woli dalszego zajmowania stanowiska i przedstawi zaświadczenie stwierdzające, że jest zdolny ze względu na stan zdrowia do pełnienia obowiązków sędziowskiego, wydane na zasadach określonych dla kandydata na stanowisko sędziowskie i Krajowa Rada Sądownictwa po zasięgnięciu opinii Ministra Sprawiedliwości wyrazi zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska sędziowskiego Sądu Najwyższego.

§ 2. Oświadczenie i zaświadczenie, o których mowa w § 1, składa się Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego, który wraz ze swoją opinią niezwłocznie przedkłada je Ministrowi Sprawiedliwości. Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego swoje oświadczenie i zaświadczenie składa Ministrowi Sprawiedliwości.

§ 3. Minister Sprawiedliwości, w terminie 21 dni, przesyła dokumenty, o których mowa w § 2, wraz ze swoją opinią Krajowej Radzie Sądownictwa, która podejmuje decyzję w przedmiocie wyrażenia zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziowskiego Sądu Najwyższego.

§ 4. W przypadku niezakończenia postępowania związanego z dalszym zajmowaniem stanowiska sędziowskiego Sądu Najwyższego po ukończeniu wieku, o którym mowa w § 1, sędzia pozostaje na stanowisku do czasu zakończenia tego postępowania.

§ 5. W przypadku uzyskania zgody na dalsze zajmowanie stanowiska sędziowskiego Sądu Najwyższego, sędzia może zajmować stanowisko nie dłużej niż do ukończenia 70 roku życia, chyba że uzyska ponownie zgodę na dalsze zajmowanie stanowiska sędziowskiego Sądu Najwyższego. Zgoda taka może zostać udzielona ponownie na okres 5 lat, nie więcej niż dwukrotnie; przepisy § 1–4 stosuje się odpowiednio. Sędzia ten może w każdym czasie przejść w stan spoczynku, składając odpowiednie oświadczenie Krajowej Radzie Sądownictwa za pośrednictwem Ministra Sprawiedliwości.

Art. 32. Przeniesienie w stan spoczynku następuje w dniu wskazanym przez Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, a w odniesieniu do sędziowskiego orzekającego w Izbie Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego – w dniu wskazanym przez Prezesa tej Izby.

Art. 33. § 1. Na wniosek Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego Minister Sprawiedliwości, na czas określony, nie dłuższy niż dwa lata, może delegować sędziowskiego

sądu powszechnego posiadającego co najmniej dziesięcioletni staż pracy na stanowisku sędziego, za zgodą sędziego, do pełnienia czynności sędziowskich w Sądzie Najwyższym.

§ 2. Delegowanie, o którym mowa w § 1, do pełnienia czynności w Izbie Dyscyplinarnej następuje na wniosek Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą tej Izby.

§ 3. Uprawnienie do delegowania, o którym mowa w § 1, w odniesieniu do sędziego wojskowego sądu okręgowego przysługują Ministrowi Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej.

§ 4. W okresie delegowania do pełnienia czynności sędziowskich w Sądzie Najwyższym do sędziego mają odpowiednio zastosowanie przepisy określające prawa i obowiązki sędziego Sądu Najwyższego.

§ 5. Na wniosek Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego Minister Sprawiedliwości może delegować na czas nieokreślony sędziego sądu powszechnego, za zgodą sędziego, do pełnienia funkcji asystenta sędziego Sądu Najwyższego oraz innych czynności w Sądzie Najwyższym.

§ 6. Delegowanie, o którym mowa w § 5, do pełnienia funkcji w Izbie Dyscyplinarnej następuje na wniosek Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą tej Izby.

§ 7. Sędziemu delegowanemu do pełnienia czynności, o których mowa w § 1, przysługuje wynagrodzenie w stawce podstawowej takie jak sędziemu Sądu Najwyższego.

§ 8. Delegowanemu do pełnienia funkcji lub czynności, o których mowa w § 5, sędziemu sądu apelacyjnego przysługuje wynagrodzenie w stawce bezpośrednio wyższej od posiadanej, z wyłączeniem wynagrodzenia sędziego Sądu Najwyższego, sędziemu sądu okręgowego – takie jak sędziemu sądu apelacyjnego, a sędziemu sądu rejonowego – takie jak sędziemu sądu okręgowego, chyba że dotychczasowe wynagrodzenie jest wyższe od przysługującego w Sądzie Najwyższym.

§ 9. Uprawnienie do delegowania, o którym mowa w § 5, w odniesieniu do sędziego sądu wojskowego przysługuje Ministrowi Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej. Przepisy § 7 i 8 stosuje się odpowiednio.

Rozdział 4

Obowiązki i prawa sędziego Sądu Najwyższego

Art. 34. § 1. Sędzia jest obowiązany postępować zgodnie ze ślubowaniem sędziowskim.

§ 2. Sędzia powinien strzec wartości związanych ze sprawowaniem władzy sądowniczej i unikać wszystkiego, co mogłoby przynieść ujmę godności urzędu lub osłabić zaufanie do jego bezstronności.

Art. 35. § 1. Sędzia jest obowiązany zachować w tajemnicy okoliczności sprawy, o których poza jawną rozprawą sądową powziął wiadomość ze względu na swoje stanowisko sędziowskie.

§ 2. Obowiązek zachowania tajemnicy trwa także po ustaniu stosunku służbowego.

§ 3. Obowiązek zachowania tajemnicy ustaje, gdy sędzia składa zeznania jako świadek przed sądem, chyba że ujawnienie tajemnicy zagraża dobru państwa albo takiemu ważnemu interesowi prywatnemu, który nie jest sprzeczny z celami wymiaru sprawiedliwości. W tych przypadkach od obowiązku zachowania tajemnicy może zwolnić sędziego Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego.

§ 4. Sędzia nie podlega postępowaniu sprawdzającemu przewidzianemu w przepisach o ochronie informacji niejawnych.

Art. 36. Czas pracy sędziego określony jest wymiarem jego zadań.

Art. 37. § 1. Sędzia Sądu Najwyższego nie może pozostawać w innym stosunku służbowym lub stosunku pracy, z wyjątkiem zatrudnienia na stanowisku dydaktycznym, naukowo-dydaktycznym lub naukowym.

§ 2. Sędziemu nie wolno także podejmować innego zajęcia ani sposobu zarobkowania, które przeszkadzałoby w pełnieniu obowiązków sędziego, mogło osłabiać zaufanie do jego bezstronności lub przynieść ujmę godności urzędu sędziego.

§ 3. Roczny wymiar zajęć dydaktycznych sędziego Sądu Najwyższego, o których mowa w § 1, nie może przekraczać 50 godzin dydaktycznych.

§ 4. Roczny wymiar zajęć dydaktycznych sędziego Sądu Najwyższego nie może przekraczać 140 godzin dydaktycznych, jeżeli co najmniej 3/4 tego wymiaru stanowią zajęcia dydaktyczne w Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury lub zajęcia dydaktyczne na wydziale prawa uniwersytetu w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1842, z późn. zm.⁴⁾), wykonywane na stanowisku, o którym mowa w § 1.

⁴⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 1933, 2169 i 2260 oraz z 2017 r. poz. 60, 777, 858, 859 i 1321.

§ 5. W wyjątkowych przypadkach Minister Sprawiedliwości może udzielić zgody na prowadzenie zajęć dydaktycznych w wyższym wymiarze niż określony w § 3 i § 4. Wniosek w tej sprawie składa się do Ministra Sprawiedliwości, informując jednocześnie Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, a w odniesieniu do sędziów orzekających w Izbie Dyscyplinarnej – Prezesa tej Izby, o jego złożeniu. Minister Sprawiedliwości podejmuje decyzję w przedmiocie wniosku w terminie 30 dni od dnia jego złożenia.

§ 6. Sędzia nie może:

- 1) być członkiem zarządu, rady nadzorczej lub komisji rewizyjnej spółki prawa handlowego;
- 2) być członkiem zarządu, rady nadzorczej lub komisji rewizyjnej spółdzielni;
- 3) być członkiem zarządu fundacji prowadzącej działalność gospodarczą;
- 4) posiadać w spółce prawa handlowego więcej niż 10% akcji lub udziały przedstawiające więcej niż 10% kapitału zakładowego;
- 5) prowadzić działalności gospodarczej na własny rachunek lub wspólnie z innymi osobami, a także zarządzać taką działalnością lub być przedstawicielem bądź pełnomocnikiem w prowadzeniu takiej działalności.

§ 7. O zamiarze podjęcia dodatkowego zatrudnienia, o którym mowa w § 1, a także innego zajęcia lub sposobu zarobkowania, sędzia Sądu Najwyższego zawiadamia Ministra Sprawiedliwości co najmniej na 14 dni przed rozpoczęciem dodatkowego zatrudnienia, podjęciem innego zajęcia lub sposobu zarobkowania.

§ 8. Minister Sprawiedliwości może sprzeciwić się podjęciu lub wykonywaniu dodatkowego zatrudnienia, o którym mowa w § 1, jeżeli uzna, że wykonywanie tego zatrudnienia będzie utrudniało pełnienie obowiązków sędziego Sądu Najwyższego, osłabiało zaufanie do jego bezstronności lub przynosiło ujmę godności urzędu sędziego.

§ 9. Sędzia Sądu Najwyższego może podjąć inne zajęcie lub sposób zarobkowania, w tym zajęcia dydaktyczne inne niż wykonywane na stanowisku określonym w § 1, wyłącznie jeśli Minister Sprawiedliwości udzielił na to zgody.

§ 10. Przepisy § 2, § 6–9, stosuje się odpowiednio do sędziów Sądu Najwyższego w stanie spoczynku. Minister Sprawiedliwości może zgłosić sprzeciw w stosunku do zawiadomienia, o którym mowa w § 7, zgłoszonego przez sędziego Sądu Najwyższego w stanie spoczynku jeżeli uzna, że podjęcie dodatkowego zatrudnienia, o którym mowa w § 1, innego zajęcia lub sposobu zarobkowania, może uchybić godności urzędu sędziego.

§ 11. Sędzia Sądu Najwyższego w okresie orzekania w Izbie Dyscyplinarnej nie może pozostawać w innym stosunku służbowym lub stosunku pracy, ani podejmować

innego zajęcia ani sposobu zarobkowania, chyba że Minister Sprawiedliwości wyrazi na to zgodę, z wyjątkiem udziału w konferencjach lub szkoleniach, za które sędzia nie otrzymuje wynagrodzenia. Udział w konferencjach lub szkoleniach wymaga zgody Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracami tej Izby.

Art. 38. Oświadczenie o stanie majątkowym, o którym mowa w art. 87 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych, sędziowie Sądu Najwyższego składają Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej za pośrednictwem Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego. Analizy danych zawartych w oświadczeniu o stanie majątkowym dokonuje Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 39. § 1. Żądania, wystąpienia i zażalenia w sprawach związanych z pełnionym urzędem sędzia może wnosić tylko do Prezesa Sądu Najwyższego lub Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, a sędzia orzekający w Izbie Dyscyplinarnej tylko do Prezesa kierującego pracą tej Izby.

§ 2. W sprawach tych sędzia nie może zwracać się do instytucji i osób postronnych ani podawać sprawy do wiadomości publicznej.

§ 3. Przepis § 1 nie dotyczy żądań, wystąpień ani zażeń kierowanych przez sędziego bezpośrednio do Krajowej Rady Sądownictwa, Rzecznika Praw Obywatelskich lub Ministra Sprawiedliwości.

§ 4. Spory ze stosunku służbowego sędziego Sądu Najwyższego lub z nim związane rozstrzyga Sąd Najwyższy.

Art. 40. Sędzia niezwłocznie zawiadamia Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego oraz Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej o toczącej się sprawie sądowej, w której występuje w charakterze strony lub uczestnika postępowania.

Art. 41. § 1. Wynagrodzenie zasadnicze sędziego Sądu Najwyższego stanowi wielokrotność podstawy ustalenia tego wynagrodzenia, z zastosowaniem mnożnika 4,13.

§ 2. Podstawę ustalenia wynagrodzenia zasadniczego sędziego Sądu Najwyższego w danym roku stanowi przeciętne wynagrodzenie w drugim kwartale roku poprzedniego, ogłaszane w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 20 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2017 r. poz. 1383), z zastrzeżeniem § 3.

§ 3. Jeżeli przeciętne wynagrodzenie, o którym mowa w § 2, jest niższe od przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonego za drugi kwartał roku poprzedzającego –

przyjmuje się podstawę ustalenia wynagrodzenia zasadniczego sędziego Sądu Najwyższego w dotychczasowej wysokości.

§ 4. Wynagrodzenie sędziego Sądu Najwyższego określa się w stawce podstawowej albo w stawce awansowej. Stawka awansowa stanowi 115% stawki podstawowej.

§ 5. Sędzia Sądu Najwyższego, obejmując stanowisko, otrzymuje wynagrodzenie zasadnicze w stawce podstawowej. Po siedmiu latach pracy wynagrodzenie zasadnicze sędziego podwyższa się do stawki awansowej.

§ 6. W związku z pełnioną funkcją sędziemu Sądu Najwyższego przysługuje dodatek funkcyjny, którego wysokość ustala się z zastosowaniem mnożników podstawy ustalenia wynagrodzenia zasadniczego sędziego Sądu Najwyższego, o której mowa w § 2.

§ 7. Sędziemu Izby Dyscyplinarnej oraz sędziemu delegowanemu do wykonywania czynności w tej Izbie przysługuje dodatek w wysokości 40% wynagrodzenia zasadniczego i dodatku funkcyjnego łącznie. Dodatek nie przysługuje za okres nieobecności w pracy z powodu choroby sędziego, chyba że łączny okres tej nieobecności nie przekracza 30 dni w roku kalendarzowym.

§ 8. Tabelę mnożników służących do ustalenia wysokości dodatków funkcyjnych określa załącznik do ustawy.

Art. 42. Sędziemu Sądu Najwyższego przysługuje dodatek za długoletnią pracę wynoszący za każdy rok 1% wynagrodzenia zasadniczego, nie więcej jednak niż 20% tego wynagrodzenia. Do okresu pracy, od którego zależy wysokość dodatku, wlicza się również przypadający przed powołaniem na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego okres stosunku służbowego lub stosunku pracy, jak również okres wykonywania zawodu adwokata, radcy prawnego lub notariusza.

Art. 43. § 1. Sędziemu Sądu Najwyższego przysługuje gratyfikacja jubileuszowa w wysokości:

- 1) po dwudziestu latach pracy – 100% wynagrodzenia miesięcznego;
- 2) po dwudziestu pięciu latach pracy – 150% wynagrodzenia miesięcznego;
- 3) po trzydziestu latach pracy – 200% wynagrodzenia miesięcznego;
- 4) po trzydziestu pięciu latach pracy – 250% wynagrodzenia miesięcznego;
- 5) po czterdziestu latach pracy – 350% wynagrodzenia miesięcznego;
- 6) po czterdziestu pięciu latach pracy – 400% wynagrodzenia miesięcznego.

§ 2. Do okresu pracy uprawniającego do gratyfikacji jubileuszowej wlicza się

wszystkie poprzednie okresy zatrudnienia, w tym okres wykonywania zawodu adwokata, radcy prawnego lub notariusza, oraz inne okresy, jeżeli z mocy odrębnych przepisów podlegają one wliczeniu do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze.

Art. 44. § 1. Sędziemu Sądu Najwyższego przysługuje corocznie urlop dodatkowy w wymiarze 12 dni roboczych.

§ 2. Sędziemu może być na jego wniosek udzielony płatny urlop dla poratowania zdrowia.

§ 3. Urlop dla poratowania zdrowia nie może przekraczać sześciu miesięcy.

§ 4. W okresie nieobecności w pracy z powodu choroby sędziego otrzymuje 80% wynagrodzenia, nie dłużej jednak niż przez okres roku. Do okresu tego wlicza się okresy poprzedniej przerwy w pełnieniu służby z powodu choroby lub płatnego urlopu dla poratowania zdrowia, jeżeli okres czynnej służby nie przekroczył 30 dni. Po upływie roku w okresie nieobecności w pracy z powodu choroby sędziego otrzymuje 50% wynagrodzenia.

§ 5. Jeżeli nieobecność sędziego w pracy nastąpiła z powodu:

- 1) wypadku przy pracy albo w drodze do pracy lub z pracy,
- 2) choroby przypadającej w okresie ciąży,
- 3) choroby powstałej w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami wykonywania czynności sędziego,
- 4) choroby spowodowanej przez inną osobę w wyniku popełnienia przez nią umyślnego czynu zabronionego, w związku z wykonywaniem czynności sędziego, stwierdzonego orzeczeniem wydanym przez uprawniony organ,
- 5) poddania się niezbędnym badaniom lekarskim przewidzianym dla kandydatów na dawców komórek, tkanek i narządów oraz poddania się zabiegowi pobrania komórek, tkanek i narządów

– sędziego zachowuje prawo do 100% wynagrodzenia, nie dłużej jednak niż przez okres roku; przepis § 4 zdanie drugie i trzecie stosuje się.

§ 6. W razie ujawnienia u sędziego choroby, co do której zachodzi podejrzenie, że powstała w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami wykonywania czynności sędziego, Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego kieruje sędziemu, a sędziemu orzekającego w Izbie Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego – Prezes tej Izby, do lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, z urzędu lub na wniosek sędziego. Od orzeczenia lekarza orzecznika sędziemu przysługuje sprzeciw do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, w terminie 14 dni od dnia doręczenia tego

orzeczenia.

§ 7. Za chorobę powstałą w związku ze szczególnymi właściwościami lub warunkami wykonywania czynności sędziego uznaje się chorobę spowodowaną działaniem czynników szkodliwych występujących w miejscu wykonywania czynności sędziego.

§ 8. Koszty badania i wydania orzeczenia przez lekarza orzecznika oraz komisję lekarską Zakładu Ubezpieczeń Społecznych pokrywa Skarb Państwa ze środków pozostających w dyspozycji Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego.

§ 9. W razie niemożności wykonywania pracy z innych przyczyn, uprawniających do uzyskania świadczeń określonych w przepisach o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego, sędziemu przysługuje wynagrodzenie w wysokości świadczeń pieniężnych z ubezpieczenia społecznego, przez okres przewidziany w tych przepisach.

§ 10. Okres nieobecności w pracy z powodu choroby oraz niemożności wykonywania pracy, o której mowa w § 9, stwierdza zaświadczenie lekarskie wystawione zgodnie z art. 55 ust. 1 i art. 55a ust. 7 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2017 r. poz. 1368) albo wydruk zaświadczenia lekarskiego, o którym mowa w art. 55a ust. 6 tej ustawy, z tym że w przypadku:

- 1) poddania się niezbędnym badaniom lekarskim przewidzianym dla kandydatów na dawców komórek, tkanek i narządów oraz niezdolności do pracy wskutek poddania się zabiegowi pobrania komórek, tkanek i narządów – zaświadczenie wystawione przez lekarza na zwykłym druku, zgodnie z art. 53 ust. 3 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa;
- 2) o którym mowa w art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa – decyzja wydana przez właściwy organ albo uprawniony podmiot na podstawie przepisów o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi;
- 3) urlopu macierzyńskiego – zaświadczenie lekarskie wystawione na zwykłym druku, określające przewidywaną datę porodu – za okres przed porodem, odpis skrócony aktu urodzenia dziecka lub jego kopia – za okres po porodzie;
- 4) konieczności osobistego sprawowania przez sędziego opieki nad dzieckiem

własnym lub małżonka sędziego, dzieckiem przysposobionym, dzieckiem przyjętym na wychowanie i utrzymanie, do ukończenia przez nie 8. roku życia, w przypadku:

- a) nieprzewidzianego zamknięcia żłobka, klubu dziecięcego, przedszkola lub szkoły, do których dziecko uczęszcza, a także w przypadku choroby niani, z którą rodzice mają zawartą umowę uaktywniającą, o której mowa w art. 50 ustawy z dnia 4 lutego 2011 r. o opiece nad dziećmi w wieku do lat 3 (Dz. U. z 2016 r. poz. 157 oraz z 2017 r. poz. 60), lub dziennego opiekuna, sprawujących opiekę nad dzieckiem,
- b) porodu lub choroby małżonka sędziego lub rodzica dziecka sędziego, stale opiekujących się dzieckiem, jeżeli poród lub choroba uniemożliwia temu małżonkowi lub rodzicowi sprawowanie opieki nad dzieckiem,
- c) pobytu małżonka sędziego lub rodzica dziecka sędziego, stale opiekujących się dzieckiem, w szpitalu lub innym zakładzie leczniczym podmiotu leczniczego wykonującego działalność leczniczą w rodzaju stacjonarne i całodobowe świadczenia zdrowotne

– oświadczenie sędziego.

§ 11. Doręczenie zaświadczenia lekarskiego odbywa się przy wykorzystaniu profilu informacyjnego, o którym mowa w art. 58 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, na zasadach określonych w tej ustawie. Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego wykorzystuje lub tworzy profil informacyjny płatnika składek, o którym mowa w art. 58 ust. 1 tej ustawy.

§ 12. Wydruk zaświadczenia lekarskiego, o którym mowa w art. 55a ust. 6 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa, zaświadczenie lekarskie, o którym mowa w art. 55a ust. 7 tej ustawy, zaświadczenie wystawione przez lekarza na zwykłym druku w przypadkach, o których mowa w § 10 pkt 1 i 3, decyzję, odpis skrócony aktu urodzenia dziecka lub jego kopię, sędzia jest obowiązany dostarczyć Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego, a sędzia orzekający w Izbie Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego – Prezesowi tej Izby, w terminie 7 dni od dnia ich otrzymania.

§ 13. Sędzia jest obowiązany złożyć Pierwszemu Prezesowi Sądu Najwyższego, a sędzia orzekający w Izbie Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego – Prezesowi tej Izby, oświadczenie o wystąpieniu okoliczności, o których mowa w § 10 pkt 4, w terminie 7 dni

od dnia ich zaistnienia.

§ 14. W przypadku niedopełnienia obowiązku, o którym mowa w § 12 i 13, nieobecność uznaje się za nieusprawiedliwioną, chyba że niedostarczenie zaświadczenia, decyzji, odpisu skróconego aktu urodzenia dziecka lub jego kopii lub niezłożenie oświadczenia nastąpiło z przyczyn niezależnych od sędziego.

§ 15. Za inną usprawiedliwioną nieobecność w pracy sędziemu przysługuje wynagrodzenie.

§ 16. W przypadkach, w których pracownikom podlegającym ubezpieczeniu społecznemu przysługują zasiłki niezależnie od prawa do wynagrodzenia, sędziemu przysługuje świadczenie pieniężne w wysokości zasiłku z ubezpieczenia społecznego.

§ 17. Sędziemu może zostać udzielony urlop rehabilitacyjny na zasadach określonych w art. 94d–94g ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych.

Art. 45. § 1. Sędzia mianowany, powołany lub wybrany do pełnienia funkcji w organach państwowych, w służbie dyplomatycznej, konsularnej lub organach organizacji międzynarodowych oraz ponadnarodowych działających na podstawie umów międzynarodowych ratyfikowanych przez Rzeczpospolitą Polską jest obowiązany zrzec się niezwłocznie swojego urzędu.

§ 2. Sędzia, który zrzekł się urzędu z przyczyn określonych w § 1, ma prawo powrotu do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego, jeżeli przerwa w pełnieniu obowiązków sędziego nie przekracza dziewięciu lat, chyba że pełnił funkcje sędziowskie lub prokuratorskie w międzynarodowych lub ponadnarodowych organach sądowych.

§ 3. W przypadku przewidzianym w § 2 Krajowa Rada Sądownictwa, z inicjatywy zainteresowanego, przedstawia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosek o powołanie do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego.

§ 4. W razie odmowy przedstawienia wniosku, o którym mowa w § 3, zainteresowanemu służy odwołanie do Sądu Najwyższego.

Art. 46. § 1. Sędzia Sądu Najwyższego powinien mieszkać w Warszawie. Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego może wyrazić zgodę na zamieszkiwanie sędziego w innej miejscowości. W przypadku sędziów orzekających w Izbie Dyscyplinarnej zgodę wyraża Prezes Sądu Najwyższego kierujący pracą tej Izby.

§ 2. Sędziemu mieszkającemu w innej miejscowości, który uzyskał zgodę, o której

mowa w § 1, przysługuje:

- 1) prawo do nieodpłatnego zakwaterowania, w warunkach odpowiadających godności urzędu albo zwrot kosztów zamieszkania w Warszawie, w jednej z następujących form:
 - a) zwrotu kosztów faktycznie poniesionych – w wysokości określonej w fakturze,
 - b) miesięcznego ryczałtu – w kwocie nie wyższej niż 78% podstawy ustalenia wynagrodzenia zasadniczego sędziego, o której mowa w art. 91 § 1c ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych;
- 2) zwrot kosztów pierwszego przejazdu z miejsca stałego zamieszkania do Warszawy, zwrot kosztów ostatniego przejazdu z Warszawy do miejsca stałego zamieszkania oraz zwrot kosztów przejazdów odbywanych nie częściej niż raz w tygodniu do miejsca stałego zamieszkania i z powrotem na warunkach określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 77⁵ § 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy według zasad obowiązujących przy podróżach służbowych na obszarze kraju.

§ 3. Świadczenia i należności, o których mowa w § 2, nie przysługują w wypadkach, gdy odległość od miejscowości, w której sędzia ma miejsce stałego zamieszkania do Warszawy nie przekracza 60 km, chyba że Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, a w przypadku sędziów orzekających w Izbie Dyscyplinarnej – Prezes tej Izby, na wniosek sędziego uzna, że jest to uzasadnione ze względu na zakres obowiązków i warunki dojazdu.

§ 4. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, tryb i sposób realizacji prawa do nieodpłatnego zakwaterowania i zwrotu kosztów zamieszkania w Warszawie, w tym maksymalną wysokość zwrotu kosztów faktycznie poniesionych oraz wysokość miesięcznego ryczałtu, a także tryb i sposób realizacji świadczeń, o których mowa w § 2 pkt 2, mając na względzie konieczność zapewnienia warunków do prawidłowego wykonywania obowiązków sędziego Sądu Najwyższego, jak również konieczność zwrotu wydatków poniesionych przez sędziego, przy uwzględnieniu przeciętnych kosztów zakwaterowania i utrzymania się.

Art. 47. Sędziemu Sądu Najwyższego przechodzącemu w stan spoczynku przysługuje jednorazowa odprawa w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia.

Art. 48. § 1. Sędzia Sądu Najwyższego nie może być pozbawiony wolności ani pociągnięty do odpowiedzialności karnej bez zezwolenia sądu dyscyplinarnego. Nie

dotyczy to ujęcia na gorącym uczynku przestępstwa, jeżeli zatrzymanie sędziego jest niezbędne do zapewnienia prawidłowego toku postępowania. Do czasu wydania uchwały zezwalającej na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności wolno podejmować tylko czynności niecierpiące zwłoki.

§ 2. Jeżeli wniosek o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej lub tymczasowe aresztowanie dotyczy sędziego ujętego na gorącym uczynku zbrodni lub występku zagrożonego karą pozbawienia wolności, której górna granica wynosi co najmniej 8 lat, występku, o którym mowa w art. 177 § 1 Kodeksu karnego w związku z art. 178 § 1 Kodeksu karnego, a także w art. 178a § 1 lub § 4 Kodeksu karnego, i pozostającego nadal zatrzymanym, sąd dyscyplinarny podejmuje uchwałę w przedmiocie wniosku nie później niż przed upływem 24 godzin od jego wpłynięcia do sądu dyscyplinarnego. Uchwała zezwalająca na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej lub tymczasowe aresztowanie sędziego jest natychmiast wykonalna.

§ 3. O zatrzymaniu sędziego niezwłocznie powiadamia się Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego oraz Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej. Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego, a w odniesieniu do sędziów orzekających w Izbie Dyscyplinarnej – Prezes tej Izby, może nakazać natychmiastowe zwolnienie zatrzymanego.

§ 4. W terminie siedmiu dni od doręczenia uchwały odmawiającej zezwolenia na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności przysługuje organowi lub osobie, która wniosła o zezwolenie, oraz rzecznikowi dyscyplinarnemu zażalenie do sądu dyscyplinarnego drugiej instancji. W tym samym terminie zainteresowanemu sędziemu przysługuje zażalenie na uchwałę zezwalającą na pociągnięcie go do odpowiedzialności.

Art. 49. Sędziemu Sądu Najwyższego w stanie spoczynku przysługuje uposażenie w wysokości 75% wynagrodzenia zasadniczego i dodatku za wysługę lat, pobieranych na ostatnio zajmowanym stanowisku. Uposażenie to jest waloryzowane w terminach i w wysokości stosownie do zmian wynagrodzenia zasadniczego sędziów Sądu Najwyższego czynnych zawodowo.

Art. 50. Sąd Najwyższy zatrudnia asystentów sędziego posiadających wyższe wykształcenie prawnicze.

Rozdział 5

Odpowiedzialność dyscyplinarna

Art. 51. § 1. Sędzia Sądu Najwyższego odpowiada dyscyplinarnie za przewinienia

służbowe i uchybienia godności urzędu.

§ 2. Sędzia odpowiada dyscyplinarnie także za swoje postępowanie przed objęciem stanowiska, jeżeli uchybił obowiązkowi piastowanego urzędu państwowego lub okazał się niegodnym urzędu sędziego.

§ 3. Za wykroczenia sędzia może odpowiadać tylko dyscyplinarnie.

§ 4. Sędzia może wyrazić zgodę na pociągnięcie go do odpowiedzialności karnej za wykroczenia, o których mowa w § 5, w trybie określonym w tym przepisie.

§ 5. W przypadku popełnienia przez sędziego wykroczenia, o którym mowa w rozdziale XI ustawy z dnia 20 maja 1971 r. – Kodeks wykroczeń (Dz. U. z 2015 r. poz. 1094, 1485, 1634 i 1707 oraz z 2017 r. poz. 966), przyjęcie przez sędziego mandatu karnego albo uiszczenie grzywny, w przypadku ukarania mandatem karnym zaocznym, o którym mowa w art. 98 § 1 pkt 3 ustawy z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2016 r. poz. 1713 i 1948 oraz z 2017 r. poz. 708, 962, 966 i ...), stanowi oświadczenie o wyrażeniu przez niego zgody na pociągnięcie go do odpowiedzialności w tej formie.

§ 6. Wyrażenie przez sędziego zgody na pociągnięcie go do odpowiedzialności karnej w trybie określonym w § 5 wyłącza odpowiedzialność dyscyplinarną.

Art. 52. Sądami dyscyplinarnymi w sprawach dyscyplinarnych sędziów Sądu Najwyższego są:

- 1) w pierwszej instancji – Sąd Najwyższy w składzie jednego sędziego Izby Dyscyplinarnej, a w sprawach przewinień dyscyplinarnych wyczerpujących znamiona umyślnych przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego w składzie trzech sędziów Izby Dyscyplinarnej;
- 2) w drugiej instancji – Sąd Najwyższy w składzie trzech sędziów Izby Dyscyplinarnej.

Art. 53. Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Najwyższego i jego zastępcę wybiera Kolegium Sądu Najwyższego na okres 4 lat.

Art. 54. § 1. Minister Sprawiedliwości może powołać Rzecznika Dyscyplinarnego Ministra Sprawiedliwości do prowadzenia określonej sprawy dotyczącej sędziego Sądu Najwyższego. Powołanie Rzecznika Dyscyplinarnego Ministra Sprawiedliwości wyłącza innego rzecznika od podejmowania czynności w sprawie.

§ 2. Rzecznik Dyscyplinarny Ministra Sprawiedliwości jest powoływany spośród prokuratorów każdorazowo wskazanych przez Prokuratora Krajowego. W uzasadnionych

przypadkach, w szczególności śmierci lub przedłużającej się przeszkody w pełnieniu funkcji Rzecznika Dyscyplinarnego Ministra Sprawiedliwości, Minister Sprawiedliwości wyznacza w miejsce tej osoby innego prokuratora spośród wskazanych przez Prokuratora Krajowego.

§ 3. Rzecznik Dyscyplinarny Ministra Sprawiedliwości może wszcząć postępowanie na wniosek Ministra Sprawiedliwości albo wstąpić do toczącego się postępowania.

§ 4. Wyznaczenie Rzecznika Dyscyplinarnego Ministra Sprawiedliwości jest równoznaczne z żądaniem podjęcia czynności wyjaśniających.

§ 5. Wyznaczenie Rzecznika Dyscyplinarnego Ministra Sprawiedliwości wygasa z chwilą uprawomocnienia się orzeczenia o odmowie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, umorzeniu postępowania dyscyplinarnego albo uprawomocnienia się orzeczenia kończącego postępowanie dyscyplinarne. Wygaśnięcie funkcji Rzecznika Dyscyplinarnego Ministra Sprawiedliwości nie stoi na przeszkodzie ponownemu wyznaczeniu przez Ministra Sprawiedliwości rzecznika w tej samej sprawie.

Art. 55. § 1. Karami dyscyplinarnymi są:

- 1) upomnienie;
- 2) nagana;
- 3) obniżenie wynagrodzenia zasadniczego sędziego o 5%–20% na okres od sześciu miesięcy do dwóch lat;
- 4) usunięcie z zajmowanej funkcji;
- 5) złożenie sędziego z urzędu.

§ 2. Sąd podaje prawomocny wyrok dyscyplinarny do wiadomości publicznej poprzez zamieszczenie go na stronie internetowej Sądu Najwyższego. Zamieszczeniu podlega sentencja wyroku, z wyłączeniem danych dotyczących tożsamości osoby fizycznej lub innej osoby, jeżeli jest to konieczne dla ochrony słuszných interesów tych osób.

§ 3. Wymierzenie kary, o której mowa w § 1 pkt 2–4, pociąga za sobą, przez okres pięciu lat, niemożność udziału w Kolegium Sądu Najwyższego, orzekania w sądzie dyscyplinarnym oraz pełnienia funkcji.

§ 4. Wymierzenie kary, o której mowa w § 1 pkt 5, pociąga za sobą utratę możliwości ponownego powołania ukaranego na urząd sędziego.

§ 5. W przypadku przewinienia dyscyplinarnego lub wykroczenia mniejszej wagi sąd dyscyplinarny może odstąpić od wymierzenia kary.

Art. 56. § 1. Rzecznik Dyscyplinarny Sądu Najwyższego podejmuje czynności wyjaśniające na żądanie Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej, Kolegium Sądu Najwyższego, Prokuratora Generalnego, Prokuratora Krajowego, lub z własnej inicjatywy, po wstępnym wyjaśnieniu okoliczności niezbędnych do ustalenia znamion przewinienia, a także złożeniu wyjaśnień przez sędziego, chyba że złożenie tych wyjaśnień nie jest możliwe. Czynności wyjaśniające powinny być przeprowadzone w terminie 30 dni od dnia podjęcia pierwszej czynności przez Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Najwyższego.

§ 2. Po przeprowadzeniu czynności wyjaśniających, jeżeli zachodzą podstawy do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, Rzecznik Dyscyplinarny Sądu Najwyższego wszczyna postępowanie dyscyplinarne i przedstawia sędziemu na piśmie zarzuty. Po przedstawieniu zarzutów obwiniony, w terminie 14 dni, może złożyć wyjaśnienia oraz zgłosić wnioski o przeprowadzenie dowodów.

§ 3. Po upływie terminu, o którym mowa w § 2, a w razie potrzeby po przeprowadzeniu dalszych dowodów, Rzecznik Dyscyplinarny Sądu Najwyższego składa wniosek o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej do sądu dyscyplinarnego pierwszej instancji. Wniosek powinien zawierać dokładne określenie czynu, który jest przedmiotem postępowania, wykaz dowodów uzasadniających wniosek oraz uzasadnienie.

§ 4. Jeżeli Rzecznik Dyscyplinarny Sądu Najwyższego nie znajduje podstaw do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego na żądanie uprawnionego organu, wydaje postanowienie o odmowie jego wszczęcia. Odpis postanowienia doręcza się również Ministrowi Sprawiedliwości. W terminie 30 dni od dnia doręczenia tego postanowienia organowi, który złożył wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego służy zażalenie do sądu dyscyplinarnego pierwszej instancji, a Ministrowi Sprawiedliwości – sprzeciw. Wniesienie sprzeciwu jest równoznaczne z obowiązkiem wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, a wskazania Ministra Sprawiedliwości co do dalszego toku postępowania są wiążące dla Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Najwyższego.

§ 5. Jeżeli Rzecznik Dyscyplinarny Sądu Najwyższego nie znajduje podstaw do złożenia wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej, wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania dyscyplinarnego. Odpis postanowienia doręcza się obwinionemu i Ministrowi Sprawiedliwości. W terminie 30 dni od dnia doręczenia tego postanowienia organowi, który złożył wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego służy zażalenie do sądu dyscyplinarnego pierwszej instancji, a Ministrowi Sprawiedliwości – sprzeciw. Wniesienie sprzeciwu jest równoznaczne z

obowiązkiem podjęcia i dalszego prowadzenia postępowania dyscyplinarnego, a wskazania Ministra Sprawiedliwości co do dalszego toku postępowania są wiążące dla Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Najwyższego.

§ 6. Zażalenie powinno być rozpoznane w terminie czternastu dni od dnia jego wniesienia do sądu. W przypadku uchylecia tego postanowienia, wskazania sądu dyscyplinarnego co do dalszego postępowania są wiążące dla Rzecznika Dyscyplinarnego Sądu Najwyższego.

§ 7. Od orzeczeń dyscyplinarnych nie przysługuje kasacja.

Art. 57. § 1. Po przeprowadzeniu czynności wyjaśniających, jeżeli nie zachodzą podstawy do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, Rzecznik Dyscyplinarny Ministra Sprawiedliwości wydaje postanowienie o odmowie jego wszczęcia. Odpis postanowienia doręcza się Ministrowi Sprawiedliwości.

§ 2. W terminie 30 dni od dnia doręczenia postanowienia, o którym mowa w § 1, Minister Sprawiedliwości, może zgłosić sprzeciw. Wniesienie sprzeciwu jest równoznaczne z obowiązkiem wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, a wskazania Ministra Sprawiedliwości co do dalszego toku postępowania są wiążące dla Rzecznika Dyscyplinarnego Ministra Sprawiedliwości.

§ 3. Po przeprowadzeniu czynności wyjaśniających, jeżeli zachodzą podstawy do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, Rzecznik Dyscyplinarny Ministra Sprawiedliwości wszczyna postępowanie dyscyplinarne i przedstawia sędziemu zarzuty na piśmie. Po przedstawieniu zarzutów obwiniony, w terminie 14 dni, może złożyć wyjaśnienia oraz zgłosić wnioski o przeprowadzenie dowodów.

§ 4. Po upływie terminu, o którym mowa w § 3, a w razie potrzeby po przeprowadzeniu dalszych dowodów, Rzecznik Dyscyplinarny Ministra Sprawiedliwości składa wniosek o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej do sądu dyscyplinarnego. Wniosek powinien zawierać dokładne określenie czynu, który jest przedmiotem postępowania, wykaz dowodów uzasadniających wniosek oraz uzasadnienie.

§ 5. Jeżeli Rzecznik Dyscyplinarny Ministra Sprawiedliwości nie znajduje podstaw do złożenia wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej, wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania dyscyplinarnego. Odpis postanowienia doręcza się obwinionemu i Ministrowi Sprawiedliwości.

§ 6. W terminie 30 dni od dnia doręczenia postanowienia, o którym mowa w § 5, obwinionemu oraz Ministrowi Sprawiedliwości, służy zażalenie do sądu dyscyplinarnego.

§ 7. Zażalenie powinno być rozpoznane w terminie 30 dni od dnia jego wniesienia do sądu.

Rozdział 6

Postępowanie przed Sądem Najwyższym

Art. 58. § 1. Sąd Najwyższy orzeka w składzie trzech sędziów, chyba że ustawa stanowi inaczej.

§ 2. Sąd Najwyższy w Izbie Dyscyplinarnej orzeka na posiedzeniu w składzie jednego sędziego, chyba że Prezes tej Izby zarządzi rozpoznanie sprawy w składzie trzech sędziów.

Art. 59. W sprawach, o których mowa w art. 48 § 1 i § 2, orzeka sąd dyscyplinarny w składzie trzech sędziów Izby Dyscyplinarnej Sądu Najwyższego.

Art. 60. Sprawy z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych dotyczące sędziów Sądu Najwyższego oraz sprawy z zakresu przeniesienia sędziego Sądu Najwyższego w stan spoczynku rozpoznaje:

- 1) w pierwszej instancji – Sąd Najwyższy w składzie jednego sędziego Izby Dyscyplinarnej;
- 2) w drugiej instancji – Sąd Najwyższy w składzie trzech sędziów Izby Dyscyplinarnej.

Art. 61. § 1. Do podjęcia uchwały pełnego składu izby wymagana jest obecność 2/3 liczby sędziów tej izby.

§ 2. Do podjęcia uchwały pełnego składu Sądu Najwyższego wymagana jest obecność co najmniej 2/3 liczby sędziów każdej z izb.

Art. 62. § 1. Przydziału spraw i wyznaczenia składu orzekającego dokonuje Prezes Sądu Najwyższego kierujący pracą właściwej izby.

§ 2. Sprawy rozpoznaje się według kolejności wpływu do Sądu Najwyższego, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej. W szczególnie uzasadnionych przypadkach Prezes Sądu Najwyższego może zarządzić rozpoznanie sprawy poza kolejnością.

Art. 63. W składzie orzekającym Sądu Najwyższego może brać udział tylko jeden sędzia delegowany do pełnienia czynności sędziowskich w Sądzie Najwyższym. Sędzia delegowany nie może być przewodniczącym składu orzekającego.

Art. 64. Jeżeli Sąd Najwyższy, rozpoznając kasację lub inny środek odwoławczy,

poweźmie poważne wątpliwości co do wykładni prawa, może odroczyć rozpoznanie sprawy i przedstawić zagadnienie prawne do rozstrzygnięcia składowi izby.

Art. 65. § 1. Jeżeli w orzecznictwie sądów powszechnych, sądów wojskowych lub Sądu Najwyższego ujawnią się rozbieżności w wykładni prawa, Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego może przedstawić wniosek o ich rozstrzygnięcie Sądowi Najwyższemu w składzie izby lub w pełnym składzie Sądu Najwyższego.

§ 2. Z wnioskiem, o którym mowa w § 1, mogą wystąpić również Rzecznik Praw Obywatelskich, Prokurator Generalny, Prokurator Krajowy oraz, w zakresie swojej właściwości, Prokuratoria Generalna Rzeczypospolitej Polskiej, Rzecznik Praw Dziecka, Przewodniczący Rady Dialogu Społecznego, Przewodniczący Komisji Nadzoru Finansowego i Rzecznik Finansowy.

Art. 66. § 1. Jeżeli skład Sądu Najwyższego uzna, że przedstawione zagadnienie wymaga wyjaśnienia, a rozbieżności – rozstrzygnięcia, podejmuje uchwałę, w przeciwnym razie odmawia jej podjęcia, a jeżeli podjęcie uchwały stało się zbędne – umarza postępowanie.

§ 2. Jeżeli skład izby uzna, że znaczenie dla praktyki sądowej lub powaga występujących wątpliwości to uzasadniają, może zagadnienie prawne lub wniosek o podjęcie uchwały przedstawić pełnemu składowi Sądu Najwyższego.

§ 3. O posiedzeniu pełnego składu Sądu Najwyższego lub składu izby zawiadamia się Prokuratora Generalnego. W posiedzeniu pełnego składu Sądu Najwyższego bierze udział Prokurator Generalny lub jego zastępca. W posiedzeniu składu izby Prokuratora Generalnego reprezentuje jego zastępca lub prokurator Prokuratury Krajowej. W innych posiedzeniach Prokuratora Generalnego reprezentuje prokurator Prokuratury Krajowej lub prokurator delegowany do wykonywania czynności w Prokuraturze Krajowej i wyznaczony przez Prokuratora Generalnego lub jego zastępcę do udziału w posiedzeniach Sądu Najwyższego.

§ 4. Uchwały składu izby lub pełnego składu Sądu Najwyższego z chwilą ich podjęcia uzyskują moc zasad prawnych i są publikowane w Dzienniku Urzędowym „Monitor Polski”.

Art. 67. § 1. Jeżeli jakkolwiek skład Sądu Najwyższego zamierza odstąpić od zasady prawnej, przedstawia powstałe zagadnienie prawne do rozstrzygnięcia składowi izby.

§ 2. Odstąpienie od zasady prawnej uchwalonej przez izbę albo przez pełny skład

Sądu Najwyższego wymaga ponownego rozstrzygnięcia w drodze uchwały odpowiednio przez właściwą izbę lub pełny skład Sądu Najwyższego.

§ 3. Jeżeli skład jednej izby Sądu Najwyższego zamierza odstąpić od zasady prawnej uchwalonej przez inną izbę, rozstrzygnięcie następuje w drodze uchwały pełnego składu Sądu Najwyższego.

Art. 68. Postanowienie o przedstawieniu zagadnienia prawnego, wniosek o podjęcie uchwały oraz uchwała Sądu Najwyższego wymagają pisemnego uzasadnienia.

Art. 69. Sąd Najwyższy może zażądać sporządzenia uzasadnienia, jeżeli nie zawiera go zaskarżone orzeczenie.

Art. 70. § 1. Sąd Najwyższy na wniosek Prokuratora Generalnego unieważnia prawomocne orzeczenie wydane w sprawie, która w chwili orzekania ze względu na osobę nie podlegała orzecznictwu sądów polskich lub w której w chwili orzekania droga sądowa była niedopuszczalna, jeżeli orzeczenie to nie może być wzruszone w trybie przewidzianym w ustawach o postępowaniach sądowych.

§ 2. Wniosek, o którym mowa w § 1, powinien czynić zadość wymaganiom przewidzianym dla pisma procesowego i zawierać:

- 1) oznaczenie orzeczenia, od którego jest wniesiony, ze wskazaniem zakresu zaskarżenia;
- 2) przytoczenie podstaw wniosku oraz ich uzasadnienie;
- 3) wykazanie, że wzruszenie zaskarżonego orzeczenia w trybie przewidzianym we właściwej ustawie o postępowaniu sądowym nie jest możliwe;
- 4) wniosek o unieważnienie zaskarżonego orzeczenia, a jeżeli orzeczenie to zostało wydane przez sąd drugiej instancji – również wniosek o unieważnienie poprzedzającego je orzeczenia sądu pierwszej instancji.

§ 3. Do wniosku – oprócz jego odpisów dla doręczenia ich uczestniczącym w sprawie osobom – Prokurator Generalny dołącza dwa odpisy przeznaczone do akt Sądu Najwyższego.

§ 4. Sąd Najwyższy rozpoznaje wniosek na posiedzeniu niejawnym, chyba że Prokurator Generalny domagał się rozpoznania wniosku na rozprawie albo przemawiają za tym inne ważne względy.

§ 5. Sąd Najwyższy po rozpoznaniu sprawy oddala wniosek albo unieważnia zaskarżone orzeczenie. W przypadku uwzględnienia wniosku, jeżeli orzeczenie zostało wydane przez sąd drugiej instancji, Sąd Najwyższy unieważnia również orzeczenie sądu

pierwszej instancji.

§ 6. Postanowienie Sądu Najwyższego wraz z uzasadnieniem doręcza się Prokuratorowi Generalnemu oraz stronom bądź uczestnikom postępowania, w którym zostało wydane zaskarżone orzeczenie.

§ 7. W przypadkach nieuregulowanych przepisami niniejszego artykułu do postępowania o unieważnienie orzeczenia stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, z późn. zm.⁵⁾) o skardze kasacyjnej albo ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1749, z późn. zm.⁶⁾) o kasacji.

Art. 71. § 1. Sąd Najwyższy, w razie stwierdzenia przy rozpoznawaniu sprawy oczywistej obrazy przepisów – niezależnie od innych uprawnień – wytyka uchybienie właściwemu sądowi. Przed wytknięciem uchybienia obowiązany jest pouczyć sędziego lub sędziów wchodzących w skład sądu orzekającego o możliwości złożenia na piśmie wyjaśnień w terminie siedmiu dni. Stwierdzenie i wytknięcie uchybienia nie ma wpływu na rozstrzygnięcie sprawy.

§ 2. O wytknięciu uchybienia Sąd Najwyższy zawiadamia prezesa właściwego sądu.

§ 3. Sąd Najwyższy, w razie wytknięcia uchybienia, może zwrócić się z wnioskiem o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej do sądu dyscyplinarnego. Sądem dyscyplinarnym pierwszej instancji jest Sąd Najwyższy.

Rozdział 7

Kancelaria Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, Kancelaria Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej oraz Biuro Studiów i Analiz Sądu Najwyższego

Art. 72. § 1. W Sądzie Najwyższym działa Kancelaria Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, Kancelaria Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej oraz Biuro Studiów i Analiz Sądu Najwyższego.

§ 2. Regulamin Kancelarii Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego oraz Biura Studiów i Analiz Sądu Najwyższego ustala Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego po zasięgnięciu opinii Kolegium Sądu Najwyższego.

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 1823, 1860, 1948, 2138, 2199, 2260 i 2261 oraz z 2017 r. poz. 67, 85, 187, 768, 933, 1133, 1136 i

⁶⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 1948, 2138 i 2261 oraz z 2017 r. poz. 244, 768, 773, 966, 1139 i

§ 3. Regulamin Kancelarii Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej ustala Prezes tej Izby, po zasięgnięciu opinii Kolegium Sądu Najwyższego.

Art. 73. § 1. Kancelaria Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego wykonuje zadania związane z pełnieniem przez Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego czynności w zakresie funkcjonowania Sądu Najwyższego, w szczególności w zakresie spraw finansowych, kadrowych i administracyjno-gospodarczych.

§ 2. Kancelarią Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego kieruje Szef Kancelarii Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, którego powołuje i odwołuje Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego.

Art. 74. § 1. Kancelaria Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej wykonuje zadania związane z wykonywaniem czynności przez Prezesa tej Izby w zakresie jej funkcjonowania, w szczególności w zakresie spraw kadrowych i administracyjno-gospodarczych.

§ 2. Kancelarią Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej kieruje Szef Kancelarii Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej, którego powołuje i odwołuje Prezes tej Izby.

Art. 75. § 1. Biuro Studiów i Analiz Sądu Najwyższego wykonuje w szczególności zadania związane z pełnieniem przez Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego oraz przez Sąd Najwyższy funkcji związanych z pieczęcią nad zgodnością z prawem i jednolitością orzecznictwa sądów powszechnych i wojskowych oraz oceną spójności i jednolitości prawa stosowanego przez sądy.

§ 2. Biurem Studiów i Analiz Sądu Najwyższego kieruje Dyrektor Biura Studiów i Analiz Sądu Najwyższego, którego powołuje i odwołuje Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego.

Art. 76. § 1. Czynności w sprawach z zakresu prawa pracy dokonuje Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego lub upoważniona przez niego osoba.

§ 2. Czynności w sprawach z zakresu prawa pracy w stosunku do osób wykonujących czynności służbowe w Kancelarii Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej dokonuje Prezes tej Izby lub upoważniona przez niego osoba.

Art. 77. Minister Sprawiedliwości na wniosek Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego albo Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej może delegować członka korpusu służby cywilnej zatrudnionego w Ministerstwie

Sprawiedliwości lub pracownika sądów albo prokuratury na czas określony, nie dłuższy niż 2 lata, do wykonywania czynności służbowych w Kancelarii Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego, Kancelarii Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej oraz Biurze Studiów i Analiz Sądu Najwyższego.

Art. 78. § 1. Wynagrodzenie Szefa Kancelarii Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego oraz Szefa Kancelarii Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej jest ustalane na podstawie przepisów o wynagrodzeniu osób zajmujących kierownicze stanowiska państwowe w zakresie dotyczącym sekretarza stanu.

§ 2. Wynagrodzenie członków Biura Studiów i Analiz Sądu Najwyższego niebędących sędziami jest równe połowie wynagrodzenia zasadniczego sędziego sądu apelacyjnego w stawce podstawowej, z tym że wynagrodzenie to podwyższa się o wartość składki obciążającej pracownika z tytułu podlegania obowiązkowi ubezpieczenia społecznego.

§ 3. Osoby, o których mowa w § 2, mogą podejmować dodatkowe zatrudnienie lub inne zajęcie lub sposób zarobkowania wyłącznie za zgodą Ministra Sprawiedliwości. Zgoda może być cofnięta w każdym czasie.

§ 4. W związku z pełnioną funkcją członkowi Biura Studiów i Analiz Sądu Najwyższego przysługuje dodatek funkcyjny.

§ 5. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, stawki dodatku funkcyjnego członków Biura Studiów i Analiz Sądu Najwyższego mając na uwadze rodzaj oraz zakres związanych z nią zadań.

Rozdział 8

Zmiany w przepisach obowiązujących oraz przepisy przejściowe i końcowe

Art. 79. W ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1822, z późn. zm.⁷⁾) w art. 388 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Jeżeli na skutek wykonania orzeczenia, od którego przysługuje skarga kasacyjna, stronie mogłaby być wyrządzona niepowetowana szkoda, sąd drugiej instancji, od chwili złożenia przez stronę wniosku o doręczenie orzeczenia z uzasadnieniem może wstrzymać wykonanie orzeczenia do czasu ukończenia postępowania kasacyjnego lub uzależnić wykonanie tego orzeczenia – a w razie oddalenia apelacji także orzeczenia sądu pierwszej instancji – od złożenia przez

⁷⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 1823, 1860, 1948, 2138, 2199, 2260 i 2261 oraz z 2017 r. poz. 67, 85, 187, 768, 933, 1133 i 1136.

powoda stosownego zabezpieczenia. W razie niewniesienia skargi kasacyjnej, postanowienie obowiązuje do czasu upływu terminu do jej wniesienia. Postanowienie może być wydane na posiedzeniu niejawnym.”.

Art. 80. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 1749, z późn. zm.⁸⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 652 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) Sąd Najwyższy.”;

2) w art. 655:

a) w § 1 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Sąd Najwyższy rozpoznaje.”,

b) uchyla się § 2;

3) uchyla się art. 672a;

4) art. 673 otrzymuje brzmienie:

„Art. 673. W kwestii wznowienia postępowania orzeka w składzie trzech sędziów wojskowy sąd okręgowy, a w sprawach zakończonych orzeczeniem tego sądu lub Sądu Najwyższego – Sąd Najwyższy.”.

Art. 81. W ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych (Dz. U. z 2016 r. poz. 358, 2103 i 2261) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 10:

a) w § 3 uchyla się pkt 5,

b) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Głosowanie jest tajne w sprawach, o których mowa w § 3 pkt 1–3, a ponadto jeżeli żądanie takie zgłosi chociażby jeden z obecnych członków Zgromadzenia.”;

2) w art. 15 § 3b otrzymuje brzmienie:

„§ 3b. W przypadku przewidzianym w § 3a, sąd dyscyplinarny wydaje postanowienie po wysłuchaniu Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Wojskowych oraz sędziego, chyba że nie jest to możliwe. Na postanowienie odmawiające uwzględnienia zastrzeżenia sędziemu przysługuje zażalenie. Zażalenie rozpoznaje ten sam sąd dyscyplinarny w innym równorzędnym składzie.”;

⁸⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 1948, 2138 i 2261 oraz z 2017 r. poz. 244, 768, 773, 966, 1139 i

- 3) po art. 21 dodaje się art. 21a w brzmieniu:
„Art. 21a. Sędzia jest obowiązany wykonywać czynności związane z powierzonymi mu obowiązkami sędziego sądu dyscyplinarnego przy wojskowym sądzie okręgowym.”;
- 4) w art. 22:
a) w § 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:
„1) posiada wyłącznie obywatelstwo polskie i korzysta z pełni praw cywilnych i publicznych, a także nie był prawomocnie skazany za umyślne przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego”;
b) w § 3 wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:
„§ 3. Wymagania określone w § 1 pkt 5–6 nie dotyczą.”;
- 5) w art. 30:
a) po § 1 dodaje się §1a w brzmieniu:
„§ 1a. Jeżeli wniosek o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej lub tymczasowe aresztowanie dotyczy sędziego ujętego na gorącym uczynku zbrodni lub występku zagrożonego karą pozbawienia wolności, której górna granica wynosi co najmniej 8 lat, występku, o którym mowa w art. 177 § 1 Kodeksu karnego w związku z art. 178 § 1 Kodeksu karnego, a także w art. 178a § 1 lub § 4 Kodeksu karnego, i pozostającego nadal zatrzymanym, sąd dyscyplinarny podejmuje uchwałę w przedmiocie wniosku nie później niż przed upływem 24 godzin od jego wpłynięcia do sądu dyscyplinarnego. Uchwała zezwalająca na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej lub tymczasowe aresztowanie sędziego jest natychmiast wykonalna.”;
b) w § 6 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie:
„§ 6. W terminie siedmiu dni od doręczenia uchwały odmawiającej zezwolenia na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej, organowi lub osobie, która wniosła o zezwolenie, oraz Rzecznikowi Dyscyplinarnemu Sędziów Sądów Wojskowych przysługuje zażalenie do sądu dyscyplinarnego drugiej instancji.”;
- 6) art. 34 § 1 otrzymuje brzmienie:
„§ 1. Prawomocny wyrok sądu dyscyplinarnego o złożeniu sędziego z urzędu oraz prawomocne orzeczenie sądu orzekające środek karny w postaci pozbawienia praw publicznych lub zakazu zajmowania stanowiska sędziego pociąga za sobą, z mocy prawa, utratę urzędu i stanowiska sędziego; stosunek

służbowy sędziego wygasa z chwilą uprawomocnienia się orzeczenia lub wyroku.”;

7) w art. 39 po § 3 dodaje się § 3a i § 3b w brzmieniu:

„§ 3a. Kara określona w § 1 pkt 4 polega na zmianie miejsca służbowego sędziego:

- 1) na znajdujące się w wojskowym sądzie garnizonowym z siedzibą na obszarze innego okręgu wojskowego sądu okręgowego – w przypadku sędziego wojskowego sądu garnizonowego;
- 2) na znajdujące się w innym wojskowym sądzie okręgowym – w przypadku sędziego wojskowego sądu okręgowego.

Okręg lub sąd określa sąd dyscyplinarny w wyroku.

§ 3b. W przypadku gdy określenie miejsca służbowego zgodnie z § 3a pkt 1 byłoby niecelowe z uwagi na szczególne okoliczności związane z osobą ukaranego sędziego, sąd dyscyplinarny może określić nowe miejsce służbowe sędziego na miejsce znajdujące się w sądzie na obszarze tego samego okręgu wojskowego sądu okręgowego.”;

8) w art. 39a:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§1. W sprawach dyscyplinarnych sędziów sądów wojskowych orzekają:

- 1) w pierwszej instancji:
 - a) sądy dyscyplinarne przy wojskowych sądach okręgowych w składzie trzech sędziów sądów wojskowych,
 - b) Sąd Najwyższy w składzie trzech sędziów Izby Dyscyplinarnej w sprawach przewinień dyscyplinarnych wyczerpujących znamiona umyślnych przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego lub w sprawach, w których Sąd Najwyższy zwrócił się z wnioskiem o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej wraz z wytknięciem uchybienia;
- 2) w drugiej instancji – Sąd Najwyższy w składzie trzech sędziów Izby Dyscyplinarnej.”,

b) § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Od rozpoznania spraw wymienionych w § 1 pkt 1 lit. a jest wyłączony sąd dyscyplinarny, w okręgu którego pełni służbę sędzia objęty postępowaniem dyscyplinarnym.”,

c) uchyla się § 3,

d) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Jeżeli z powodu wyłączenia sędziów rozpoznanie sprawy w danym sądzie dyscyplinarnym nie jest możliwe i nie ma również możliwości przekazania tej sprawy innemu równorzędnemu sądowi dyscyplinarnemu, Prezes Sądu Najwyższego kierujący pracą Izby Dyscyplinarnej przekazuje sprawę do rozpoznania odpowiedniemu sądowi dyscyplinarnemu ustanowionemu dla sędziów sądów powszechnych.”;

9) po art. 39a dodaje się art. 39b–39d w brzmieniu:

„Art. 39b. § 1. Minister Sprawiedliwości powierza obowiązki sędziego sądu dyscyplinarnego przy wojskowym sądzie okręgowym sędziemu sądu wojskowego posiadającemu co najmniej 10-letni staż pracy na stanowisku sędziego, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Sądownictwa.

§ 2. Wykonywanie obowiązków sędziego sądu dyscyplinarnego przy wojskowym sądzie okręgowym jest niezależne od wykonywania obowiązków służbowych związanych z zajmowanym przez sędziego miejscem służbowym.

§ 3. Kadencja sędziego sądu dyscyplinarnego przy wojskowym sądzie okręgowym trwa sześć lat.

§ 4. Po upływie kadencji sędzia sądu dyscyplinarnego przy wojskowym sądzie okręgowym może brać udział w rozpoznawaniu sprawy rozpoczętej wcześniej z jego udziałem, do czasu jej zakończenia.

§ 5. Kadencja sędziego sądu dyscyplinarnego przy wojskowym sądzie okręgowym wygasa przed jej upływem w przypadku:

- 1) rozwiązania albo wygaśnięcia stosunku służbowego sędziego;
- 2) przejścia albo przeniesienia sędziego w stan spoczynku;
- 3) ukarania sędziego karą dyscyplinarną określoną w art. 39 § 1 pkt 2–4.

Art. 39c. § 1. Prezesa sądu dyscyplinarnego przy wojskowym sądzie okręgowym powołuje spośród sędziów sądu dyscyplinarnego Prezes Sądu Najwyższego kierujący pracą Izby Dyscyplinarnej. Kadencja prezesa sądu dyscyplinarnego przy wojskowym sądzie okręgowym trwa trzy lata.

§ 2. Prezes sądu dyscyplinarnego przy wojskowym sądzie okręgowym może być odwołany przez Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej w toku kadencji w przypadku:

- 1) rażącego lub uporczywego niewywiązywania się z obowiązków służbowych;

- 2) gdy dalsze pełnienie funkcji z innych powodów nie da się pogodzić z dobrem wymiaru sprawiedliwości;
- 3) złożenia rezygnacji z pełnionej funkcji.

§ 3. W razie nieobecności prezesa sądu dyscyplinarnego jego obowiązki pełni najstarszy służbą sędzia sądu dyscyplinarnego przy wojskowym sądzie okręgowym.

§ 4. Prezes wojskowego sądu okręgowego zapewnia odpowiednie warunki lokalowe i techniczne oraz obsługę administracyjno-finansową sądu dyscyplinarnego.

Art. 39d. Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej określa, w drodze rozporządzenia, liczbę sędziów w sądach dyscyplinarnych przy wojskowych sądach okręgowych, kierując się względami organizacyjnymi oraz potrzebą zapewnienia sprawnego postępowania w sprawach dyscyplinarnych.”;

- 10) art. 40 otrzymuje brzmienie:

„Art. 40. § 1. Oskarżycielem przed sądem dyscyplinarnym w sprawach sędziów wojskowych sądów okręgowych, a także prezesów oraz zastępców prezesów wojskowych sądów garnizonowych jest Rzecznik Dyscyplinarny Sędziów Sądów Wojskowych, zaś w sprawach pozostałych sędziów – Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Wojskowych.

§ 2. Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Wojskowych oraz Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Wojskowych powołuje na czteroletnią kadencję Minister Sprawiedliwości, po uzyskaniu opinii Ministra Obrony Narodowej i Krajowej Rady Sądownictwa.

§ 3. Jeżeli Minister Obrony Narodowej i Krajowa Rada Sądownictwa w terminie trzydziestu dni od dnia przedstawienia przez Ministra Sprawiedliwości zamiaru powołania Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Wojskowych oraz Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Wojskowych, nie przedstawi opinii, Minister Sprawiedliwości powołuje ich bez opinii.

§ 4. Rzecznik Dyscyplinarny Sędziów Sądów Wojskowych oraz Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Wojskowych działają przy Krajowej Radzie Sądownictwa, która zapewnia im obsługę administracyjną przez utworzenie odrębnej komórki organizacyjnej w ramach Biura Rady.

§ 5. Rzecznik Dyscyplinarny Sędziów Sądów Wojskowych oraz Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Wojskowych wykonują swoje obowiązki do czasu powołania osób pełniących te funkcje w kolejnej kadencji.

§ 6. Obwiniony może ustanowić obrońcę spośród sędziów sądów wojskowych, prokuratorów, adwokatów lub radców prawnych.”;

11) po art. 40 dodaje się art. 40a i art. 40b w brzmieniu:

„Art. 40a. Jeżeli ustawa nie stanowi inaczej przepisy o Rzeczniku Dyscyplinarnym Sędziów Sądów Wojskowych stosuje się odpowiednio do Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Wojskowych oraz do Rzecznika Dyscyplinarnego Ministra Sprawiedliwości.

Art. 40b. § 1. Minister Sprawiedliwości może powołać Rzecznika Dyscyplinarnego Ministra Sprawiedliwości do prowadzenia określonej sprawy sędziego sądu wojskowego. Powołanie Rzecznika Dyscyplinarnego Ministra Sprawiedliwości wyłącza innego rzecznika od podejmowania czynności w sprawie.

§ 2. Rzecznik Dyscyplinarny Ministra Sprawiedliwości jest powoływany spośród prokuratorów każdorazowo wskazanych przez Prokuratora Krajowego. W uzasadnionych przypadkach, w szczególności śmierci lub przedłużającej się przeszkody w pełnieniu funkcji Rzecznika Dyscyplinarnego Ministra Sprawiedliwości, Minister Sprawiedliwości wyznacza w miejsce tej osoby innego prokuratora spośród wskazanych przez Prokuratora Krajowego.

§ 3. Rzecznik Dyscyplinarny Ministra Sprawiedliwości może wszcząć postępowanie na wniosek Ministra Sprawiedliwości albo wstąpić do toczącego się postępowania.

§ 4. Wyznaczenie Rzecznika Dyscyplinarnego Ministra Sprawiedliwości jest równoznaczne z żądaniem podjęcia postępowania wyjaśniającego albo postępowania dyscyplinarnego.

§ 5. Wyznaczenie Rzecznika Dyscyplinarnego Ministra Sprawiedliwości wygasa z chwilą uprawomocnienia się orzeczenia o odmowie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, umorzeniu postępowania dyscyplinarnego albo uprawomocnienia się orzeczenia kończącego postępowanie dyscyplinarne. Wygaśnięcie funkcji Rzecznika Dyscyplinarnego Ministra Sprawiedliwości nie stoi na przeszkodzie ponownemu wyznaczeniu przez Ministra Sprawiedliwości rzecznika w tej samej sprawie.”;

12) w art. 41:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Rzecznik Dyscyplinarny Sędziów Sądów Wojskowych podejmuje czynności dyscyplinarne na żądanie Krajowej Rady Sądownictwa, Ministra Sprawiedliwości, Ministra Obrony Narodowej, prezesów właściwych sądów wojskowych, kolegium, a także z własnej inicjatywy, po wstępnym ustaleniu okoliczności koniecznych dla stwierdzenia znamion przewinienia dyscyplinarnego. Rzecznik Dyscyplinarny Sędziów Sądów Wojskowych w zakresie prowadzenia postępowania wyjaśniającego jest związany wskazaniem organu uprawnionego. Czynności wyjaśniające powinny być przeprowadzone w terminie trzydziestu dni od dnia podjęcia pierwszej czynności przez Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Wojskowych.”,

b) uchyla się § 2–5;

13) w art. 41a § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Od wydanego w pierwszej instancji wyroku sądu dyscyplinarnego oraz postanowienia i zarządzenia zamykających drogę do wydania wyroku przysługuje odwołanie obwinionemu i Rzecznikowi Dyscyplinarnemu Sędziów Sądów Wojskowych, a także Krajowej Radzie Sądownictwa, Ministrowi Sprawiedliwości oraz Ministrowi Obrony Narodowej, którym doręcza się odpis orzeczenia.”;

14) po art. 41a dodaje się art. 41aa w brzmieniu:

„Art. 41aa. § 1. Sąd dyscyplinarny, uznając na podstawie materiału zebranego przez Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Wojskowych, że okoliczności czynu i wina obwinionego nie budzą wątpliwości, a wystarczające będzie wymierzenie kar określonych w art. 39 § 1 pkt 1–3, może wydać wyrok nakazowy.

§ 2. Wyrok nakazowy wydaje sąd dyscyplinarny w składzie jednego sędziego.

§ 3. Wyrokiem nakazowym, karę, o której mowa w art. 39 § 1 pkt 2a, orzeka się w wymiarze od 5 do 10% wynagrodzenia na okres od sześciu miesięcy do roku.

§ 4. Od wyroku nakazowego obwinionemu, Rzecznikowi Dyscyplinarnemu Sędziów Sądów Wojskowych, Krajowej Radzie Sądownictwa, Ministrowi Sprawiedliwości i Ministrowi Obrony Narodowej służy sprzeciw.

§ 5. Sprzeciw wnosi się do sądu dyscyplinarnego, który wydał wyrok nakazowy, w terminie zawitym siedmiu dni od jego doręczenia.”;

15) po art. 41c dodaje się art. 41d w brzmieniu:

„Art. 41d. Minister Sprawiedliwości ma wgląd w czynności sądu dyscyplinarnego pierwszej instancji.”;

16) art. 42 otrzymuje brzmienie:

„Art. 42. § 1. Odpis prawomocnego wyroku skazującego na karę dyscyplinarną oraz określonego w art. 39 § 5 dołącza się do akt osobowych ukaranego.

§ 2. Po upływie pięciu lat od uprawomocnienia się wyroku orzekającego karę przewidzianą w art. 39 § 1 pkt 1–4 oraz określonego w art. 39 § 5, Minister Sprawiedliwości w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej zarządza usunięcie odpisu wyroku z akt osobowych, jeżeli w tym okresie nie wydano przeciwko ukaranemu innego wyroku skazującego. W takim przypadku dopuszczalne jest tylko jednoczesne usunięcie z akt osobowych sędziego odpisów wszystkich wyroków.

§ 3. Prezes sądu prowadzący akta osobowe sędziego niezwłocznie zawiadamia Ministra Sprawiedliwości o wystąpieniu okoliczności, o których mowa w § 2 zdanie pierwsze.”;

17) w art. 58 w § 1 pkt 8 otrzymuje brzmienie:

„8) w razie ukarania prawomocnym orzeczeniem dyscyplinarnym;”;

18) w art. 70 w § 1

a) wprowadzenie do wyliczenia otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Do sądów wojskowych, asystentów sędziów oraz ławników stosuje się odpowiednio przepisy art. 4, art. 5, art. 8, art. 20a, art. 22b § 2, art. 37 § 8, art. 37e § 1 i 3, art. 40, art. 41a–41d, art. 42, art. 44–52, art. 53 § 1–3, art. 54, art. 56, art. 57 § 1 i 7 zdanie pierwsze i drugie, art. 58 § 1, 3–4a i 5–6, art. 60, art. 65, art. 66, art. 69 § 1–2a, art. 70, art. 71, art. 73–75, art. 77 § 2–2b, 3a, 4 i 6–7, art. 78 § 1–4, art. 78a § 1–3 i 6, art. 79, art. 80 § 2d–2h i 4, art. 82a, art. 83, art. 84 § 3, art. 85, art. 86, art. 89, art. 90, art. 91 § 1, 1c–2, 6, 7 i 9–12, art. 91a, art. 92, art. 93, art. 94 § 1, 3 i 4, art. 95, art. 98 § 1 i 2, art. 99, art. 100 § 1–4, art. 101 § 2–4, art. 102, art. 104–106d, art. 106f, art. 106g, art. 108, art. 109a–109b, art. 111, art. 113 § 2–4, art. 113a–113b, art. 114 § 2–13, art. 115–115a, art. 115c–118, art. 120–122, art. 125–128, art. 130, art. 131, art. 133, art. 133a, art. 147 § 3, art. 156, art. 159 § 1 pkt 5 i 6, art. 167, art. 169, art. 170 § 3 i art. 171–174 ustawy, o której mowa w art. 32a § 1, oraz przepisy wydane na podstawie art. 41 § 2, art. 41e, art. 57 § 9, art. 58 § 7, art. 78 § 5, art. 78a § 7, art. 91 § 8, art. 106e i art. 148 § 3 tej ustawy, z tym że:”;

b) pkt 7 otrzymuje brzmienie:

„7) obsada wolnych stanowisk sędziowskich, o których mowa w art. 20a § 1–2a powołanej ustawy, następuje z uwzględnieniem potrzeb kadrowych sądownictwa wojskowego;”.

Art. 82. W ustawie z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu (Dz. U. z 2016 r. poz. 1575) w art. 51:

1) ust. 2 i 3 otrzymują brzmienie:

„2. W sprawach dyscyplinarnych prokuratorów Instytutu Pamięci orzekają:

1) w pierwszej instancji:

- a) Sąd Dyscyplinarny w Instytucie Pamięci w składzie trzech członków,
- b) Sąd Najwyższy w składzie trzech sędziów Izby Dyscyplinarnej w sprawach przewinień dyscyplinarnych wyczerpujących znamiona umyślnych przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego lub w sprawach, w których wniosek złożył Sąd Najwyższy;

2) w drugiej instancji – Sąd Najwyższy w składzie trzech sędziów Izby Dyscyplinarnej.

3. Członków sądu dyscyplinarnego pierwszej instancji dla prokuratorów Instytutu Pamięci wybiera, w ustalonej przez siebie liczbie, na okres 4 lat, zgromadzenie prokuratorów Głównej Komisji spośród prokuratorów Instytutu Pamięci. Sąd dyscyplinarny pierwszej instancji wybiera ze swego grona przewodniczącego.”;

2) dodaje się ust. 6–11 w brzmieniu:

„6. Minister Sprawiedliwości może powołać Rzecznika Dyscyplinarnego Ministra Sprawiedliwości do prowadzenia określonej sprawy dotyczącej prokuratora Instytutu Pamięci. Powołanie Rzecznika Dyscyplinarnego Ministra Sprawiedliwości wyłącza innego rzecznika od podejmowania czynności w sprawie.

7. Rzecznik Dyscyplinarny Ministra Sprawiedliwości jest powoływany spośród prokuratorów każdorazowo wskazanych przez Prokuratora Krajowego. W uzasadnionych przypadkach, w szczególności śmierci czy przedłużającej się przeszkody w pełnieniu funkcji Rzecznika Dyscyplinarnego Ministra Sprawiedliwości, Minister Sprawiedliwości wyznacza w miejsce tej osoby innego prokuratora spośród wskazanych przez Prokuratora Krajowego.

8. Rzecznik Dyscyplinarny Ministra Sprawiedliwości może wszcząć postępowanie na wniosek Ministra Sprawiedliwości albo wstąpić do toczącego się

postępowania.

9. Wyznaczenie Rzecznika Dyscyplinarnego Ministra Sprawiedliwości jest równoznaczne z żądaniem podjęcia postępowania wyjaśniającego albo postępowania dyscyplinarnego.

10. Wyznaczenie Rzecznika Dyscyplinarnego Ministra Sprawiedliwości wygasa z chwilą uprawomocnienia się orzeczenia o odmowie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, umorzeniu postępowania dyscyplinarnego albo uprawomocnienia się orzeczenia kończącego postępowanie dyscyplinarne. Wygaśnięcie funkcji Rzecznika Dyscyplinarnego Ministra Sprawiedliwości nie stoi na przeszkodzie ponownemu wyznaczeniu przez Ministra Sprawiedliwości rzecznika w tej samej sprawie.

11. Minister Sprawiedliwości ma wgląd w czynności sądu dyscyplinarnego, może zwracać uwagę na stwierdzone uchybienia, żądać wyjaśnień oraz usunięcia skutków uchybienia; czynności te nie mogą wkraczać w dziedzinę, w której członkowie sądów dyscyplinarnych są niezawiśli.”.

Art. 83. W ustawie z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. z 2016 r. poz. 2062, z późn. zm.⁹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 41b dodaje się § 5 w brzmieniu:

„§ 5. Organem właściwym do rozpatrzenia skargi dotyczącej działalności zastępcy rzecznika dyscyplinarnego sądu apelacyjnego lub zastępcy rzecznika dyscyplinarnego sądu okręgowego jest Rzecznik Dyscyplinarny Sędziów Sądów Powszechnych, a skargi dotyczącej działalności Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych – Krajowa Rada Sądownictwa.”;

2) art. 41d otrzymuje brzmienie:

„Art. 41d. Skarga, w zakresie w jakim zawiera wniosek o pociągnięcie sędziego lub asesora sądowego do odpowiedzialności dyscyplinarnej, podlega niezwłocznie przekazaniu właściwemu rzecznikowi dyscyplinarnemu. Rzecznik, po wstępnym ustaleniu okoliczności podniesionych w skardze, może podjąć czynności wyjaśniające z własnej inicjatywy. O sposobie załatwienia skargi rzecznik dyscyplinarny zawiadamia skarżącego oraz organ, który przekazał mu skargę. W wypadku wszczęcia postępowania dyscyplinarnego i złożenia wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej do sądu dyscyplinarnego, rzecznik

⁹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 1948, 2103 i 2261 oraz z 2017 r. poz. 38, 60, 803 i 1139.

dyscyplinarny zawiadamia o tych czynnościach skarżącego. Przepisu art. 114 § 9, § 11 i § 13 nie stosuje się.”;

3) w art. 61 w § 1 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) posiada wyłącznie obywatelstwo polskie i korzysta z pełni praw cywilnych i publicznych, a także nie był prawomocnie skazany za umyślne przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego;”;

4) w art. 68 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. Prawomocny wyrok sądu dyscyplinarnego o złożeniu sędziego z urzędu oraz prawomocne orzeczenie przez sąd środka karnego w postaci pozbawienia praw publicznych lub zakazu zajmowania stanowiska sędziego pociąga za sobą, z mocy prawa, utratę urzędu i stanowiska sędziego; stosunek służbowy sędziego wygasa z chwilą uprawomocnienia się orzeczenia lub wyroku.”;

5) w art. 77 w § 1 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) w Sądzie Najwyższym – na wniosek Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego albo Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej w odniesieniu do sędziów delegowanych do tej Izby.”;

6) w art. 80:

a) § 2d otrzymuje brzmienie:

„§ 2d. Sąd dyscyplinarny rozpoznaje wniosek o zezwolenie na pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności karnej w terminie czternastu dni od dnia jego wpłynięcia do sądu dyscyplinarnego.”;

b) po § 2d dodaje się § 2da w brzmieniu:

„§ 2da. Jeżeli wniosek o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej lub tymczasowe aresztowanie dotyczy sędziego ujętego na gorącym uczynku zbrodni lub występku zagrożonego karą pozbawienia wolności, której górna granica wynosi co najmniej 8 lat, występku, o którym mowa w art. 177 § 1 Kodeksu karnego w związku z art. 178 § 1 Kodeksu karnego, a także w art. 178a § 1 lub § 4 Kodeksu karnego, i pozostającego nadal zatrzymanym, sąd dyscyplinarny podejmuje uchwałę w przedmiocie wniosku nie później niż przed upływem 24 godzin od jego wpłynięcia do sądu dyscyplinarnego. Uchwała zezwalająca na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej lub tymczasowe aresztowanie sędziego jest natychmiast wykonalna.”;

c) § 2e otrzymuje brzmienie:

„§ 2e. Przed wydaniem uchwały sąd dyscyplinarny wysłuchuje rzecznika dyscyplinarnego, sędziego, przedstawiciela organu lub osobę, którzy wnieśli o zezwolenie – jeżeli się stawia. Ich niestawiennictwo, jak również niestawiennictwo obrońcy, nie wstrzymuje rozpoznania wniosku.”;

7) w art. 81 dodaje się § 4 w brzmieniu:

„§ 4. Wyrażenie przez sędziego zgody na pociągnięcie go do odpowiedzialności karnej w trybie określonym w § 3 wyłącza odpowiedzialność dyscyplinarną.”;

8) po art. 82b dodaje się art. 82c w brzmieniu:

„Art. 82c. Sędzia jest obowiązany wykonywać czynności związane z powierzonymi mu obowiązkami sędziego sądu dyscyplinarnego przy sądzie apelacyjnym.”;

9) w art. 86:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Sędzia nie może podejmować dodatkowego zatrudnienia, z wyjątkiem zatrudnienia na stanowisku dydaktycznym, naukowo-dydaktycznym lub naukowym.”;

b) po § 2 dodaje się § 2a–2c w brzmieniu:

„§ 2a. Roczny wymiar zajęć dydaktycznych sędziego, w tym zajęć na stanowisku, o których mowa w § 1, nie może przekraczać 50 godzin dydaktycznych.

§ 2b. Roczny wymiar zajęć dydaktycznych sędziego nie może przekraczać 140 godzin dydaktycznych, jeżeli co najmniej $\frac{3}{4}$ tego wymiaru stanowią zajęcia dydaktyczne w Krajowej Szkole Sądownictwa i Prokuratury lub zajęcia dydaktyczne na wydziale prawa uniwersytetu w rozumieniu art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 27 lipca 2005 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1842, z późn. zm.¹⁰⁾).

§ 2c. W wyjątkowych przypadkach Minister Sprawiedliwości może udzielić zgody na prowadzenie zajęć dydaktycznych w wyższym wymiarze niż określony w § 2a i § 2b. Wniosek w tej sprawie składa się do Ministra Sprawiedliwości, informując jednocześnie prezesa właściwego sądu o jego

¹⁰⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2016 r. poz. 1933, 2169 i 2260 oraz z 2017 r. poz. 60, 777, 858, 859 i 1321.

złożeniu. Minister Sprawiedliwości podejmuje decyzję w przedmiocie wniosku w terminie 30 dni od dnia jego złożenia.”,

b) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. O zamiarze podjęcia dodatkowego zatrudnienia, o którym mowa w § 1, a także o podjęciu innego zajęcia lub sposobu zarobkowania, w tym zajęć dydaktycznych innych niż wykonywane na stanowisku określonym w § 1, sędzia sądu apelacyjnego oraz sędzia sądu okręgowego zawiadamia prezesa właściwego sądu, a prezesi tych sądów – Ministra Sprawiedliwości, na co najmniej 14 dni przed rozpoczęciem dodatkowego zatrudnienia, podjęciem innego zajęcia lub sposobu zarobkowania. Sędzia sądu rejonowego kieruje zawiadomienie, o którym mowa w zdaniu pierwszym, do prezesa właściwego sądu okręgowego.”,

c) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Prezes właściwego sądu w stosunku do sędziego, a Minister Sprawiedliwości w stosunku do prezesa sądu apelacyjnego i prezesa sądu okręgowego może sprzeciwić się podjęciu lub wykonywaniu dodatkowego zatrudnienia, o którym mowa w § 1, jeżeli uzna, że wykonywanie tych czynności będzie utrudniało pełnienie obowiązków sędziego, osłabiało zaufanie do jego bezstronności lub przynosiło ujmę godności urzędu sędziego.”,

d) po § 5 dodaje się § 5a w brzmieniu:

„§ 5a. Jeżeli zawiadomienie o zamiarze podjęcia dodatkowego zatrudnienia, o którym mowa w § 1, a także o podjęciu innego zajęcia lub sposobu zarobkowania nastąpiło po upływie terminu, o którym mowa w § 4, sędzia może podjąć dodatkowe zatrudnienie, inne zajęcie lub sposób zarobkowania jeśli organ, o którym mowa w § 5, udzielił na to zgody.”,

e) dodaje się § 7 w brzmieniu:

„§ 7. Przepisów § 2a i § 2b nie stosuje się do sędziów, którzy przeszli w stan spoczynku. Sędziowie przeniesieni w stan spoczynku z powodu niezdolności do pełnienia obowiązków sędziego nie mogą podejmować dodatkowego zatrudnienia, o którym mowa w § 1, a także podejmować innego zajęcia lub sposobu zarobkowania.”;

10) w art. 91a § 6 otrzymuje brzmienie:

„§ 6. Okres pracy, o którym mowa w § 3, ulega wydłużeniu o trzy lata w razie ukarania sędziego w tym czasie karą dyscyplinarną inną niż kara upomnienia, trzykrotnego wytknięcia uchybienia, o którym mowa w art. 40 lub trzykrotnego zwrócenia uwagi w trybie określonym w art. 37 § 4.”;

11) w art. 104 w § 3 po pkt 2 dodaje się pkt 2a w brzmieniu:

„2a) obniżenia uposażenia sędziego o 5%–20% na okres od sześciu miesięcy do dwóch lat;”;

12) w art. 106zd:

a) po § 6 dodaje się § 6a w brzmieniu:

„§ 6a. Jeżeli wniosek o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej lub tymczasowe aresztowanie dotyczy asesora sądowego ujętego na gorącym uczynku zbrodni lub występku zagrożonego karą pozbawienia wolności, której górna granica wynosi co najmniej 8 lat, występku, o którym mowa w art. 177 § 1 Kodeksu karnego w związku z art. 178 § 1 Kodeksu karnego, a także w art. 178a § 1 lub § 4 Kodeksu karnego, i pozostającego nadal zatrzymanym, sąd dyscyplinarny podejmuje uchwałę w przedmiocie wniosku nie później niż przed upływem 24 godzin od jego wpłynięcia do sądu dyscyplinarnego. Uchwała zezwalająca na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej lub tymczasowe aresztowanie asesora sądowego jest natychmiast wykonalna.”;

b) § 7 otrzymuje brzmienie:

„§ 7. Przed wydaniem uchwały sąd dyscyplinarny wysłuchuje rzecznika dyscyplinarnego, asesora sądowego, przedstawiciela organu lub osobę, którzy wnieśli o zezwolenie – jeżeli się stawią. Ich niestawiennictwo, jak również niestawiennictwo obrońcy, nie wstrzymuje rozpoznania wniosku.”;

13) w art. 108:

a) uchyla się § 3,

b) dodaje się § 5 w brzmieniu:

„§ 5. Przedawnienie dyscyplinarne nie biegnie w czasie postępowania dyscyplinarnego, począwszy od dnia złożenia wniosku do sądu dyscyplinarnego do dnia prawomocnego zakończenia postępowania dyscyplinarnego. Nie dotyczy to przypadku, gdy przedmiotem wniosku jest pociągnięcie sędziego do odpowiedzialności dyscyplinarnej za wykroczenie lub wykroczenie skarbowe.”;

14) w art. 109:

- a) uchyla się § 2;
- b) po § 3 dodaje się § 3a i § 3b w brzmieniu:

„§ 3a. Kara określona w § 1 pkt 4 polega na zmianie miejsca służbowego sędziego:

- 1) na znajdujące się w sądzie rejonowym z siedzibą na obszarze innej apelacji – w przypadku sędziego sądu rejonowego;
- 2) na znajdujące się w sądzie okręgowym z siedzibą na obszarze innej apelacji – w przypadku sędziego sądu okręgowego;
- 3) na znajdujące się w innym sądzie apelacyjnym – w przypadku sędziego sądu apelacyjnego.

Okręg, apelację lub sąd określa sąd dyscyplinarny w wyroku.

§ 3b. W przypadku gdy określenie miejsca służbowego zgodnie z § 3a pkt 1 lub 2 byłoby niecelowe z uwagi na szczególne okoliczności związane z osobą ukaranego sędziego, sąd dyscyplinarny może określić nowe miejsce służbowe sędziego na miejsce znajdujące się w sądzie na obszarze tej samej apelacji.”;

15) po art. 109 dodaje się art. 109a i art. 109b w brzmieniu:

„Art. 109a. § 1. Prawomocny wyrok skazujący sądu dyscyplinarnego podaje się do wiadomości publicznej.

§ 2. Sąd dyscyplinarny może odstąpić od podania wyroku do wiadomości publicznej, jeżeli jest to zbędne dla realizacji celów postępowania dyscyplinarnego lub konieczne dla ochrony słusznego interesu prywatnego.

§ 3. Prawomocny wyrok uniewinniający sądu dyscyplinarnego podaje się do wiadomości publicznej na wniosek obwinionego sędziego złożony do sądu dyscyplinarnego pierwszej instancji, nie później niż przed upływem czternastu dni od dnia uprawomocnienia się wyroku.

§ 4. Wyrok sądu dyscyplinarnego podaje się do wiadomości publicznej poprzez zamieszczenie go na stronie internetowej Sądu Najwyższego. Zamieszczeniu podlega sentencja wyroku, z wyłączeniem danych dotyczących tożsamości osoby fizycznej lub innej osoby, jeżeli jest to konieczne dla ochrony słusznym interesów tych osób.

Art. 109b. O prawomocnym przeniesieniu sędziego na inne miejsce służbowe i o złożeniu sędziego z urzędu Minister Sprawiedliwości obwieszcza w Dzienniku

Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”.”;

16) w art. 110:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. W sprawach dyscyplinarnych sędziów orzekają:

1) w pierwszej instancji:

a) sądy dyscyplinarne przy sądach apelacyjnych w składzie trzech sędziów;

b) Sąd Najwyższy w składzie trzech sędziów Izby Dyscyplinarnej w sprawach przewinień dyscyplinarnych wyczerpujących znamiona umyślnych przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego lub w sprawach, w których Sąd Najwyższy zwrócił się z wnioskiem o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej wraz z wytknięciem uchybienia;

2) w drugiej instancji – Sąd Najwyższy w składzie trzech sędziów Izby Dyscyplinarnej.”,

b) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Od rozpoznania spraw wymienionych w § 1 pkt 1 lit. a jest wyłączony sąd dyscyplinarny, w okręgu którego pełni służbę sędzia objęty postępowaniem dyscyplinarnym. Sąd dyscyplinarny właściwy do rozpoznania sprawy wyznacza Prezes Sądu Najwyższego kierujący pracą Izby Dyscyplinarnej na wniosek rzecznika dyscyplinarnego”,

c) uchyla się § 4;

17) po art. 110 dodaje się art. 110a–110c w brzmieniu:

„Art. 110a. § 1. Minister Sprawiedliwości powierza obowiązki sędziego sądu dyscyplinarnego przy sądzie apelacyjnym sędziemu sądu powszechnego posiadającemu co najmniej 10-letni staż pracy na stanowisku sędziego, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Sądownictwa.

§ 2. Wykonywanie obowiązków sędziego sądu dyscyplinarnego przy sądzie apelacyjnym jest niezależne od wykonywania obowiązków służbowych związanych z zajmowanym przez sędziego miejscem służbowym.

§ 3. Kadencja sędziego sądu dyscyplinarnego przy sądzie apelacyjnym trwa sześć lat.

§ 4. Po upływie kadencji sędziego sądu dyscyplinarnego przy sądzie apelacyjnym może brać udział w rozpoznawaniu sprawy rozpoczętej wcześniej z jego udziałem, do czasu jej zakończenia.

§ 5. Kadencja sędziego sądu dyscyplinarnego przy sądzie apelacyjnym wygasa przed jej upływem w przypadku:

- 1) rozwiązania albo wygaśnięcia stosunku służbowego sędziego;
- 2) przejścia albo przeniesienia sędziego w stan spoczynku;
- 3) ukarania sędziego karą dyscyplinarną określoną w art. 109 § 1 pkt 2–4.

Art. 110b. § 1. Prezesa sądu dyscyplinarnego przy sądzie apelacyjnym powołuje spośród sędziów sądu dyscyplinarnego Prezes Sądu Najwyższego kierujący pracą Izby Dyscyplinarnej. Kadencja Prezesa sądu dyscyplinarnego trwa trzy lata.

§ 2. Prezes sądu dyscyplinarnego przy sądzie apelacyjnym może być odwołany przez Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej w toku kadencji w przypadku:

- 1) rażącego lub uporczywego niewywiązywania się z obowiązków służbowych;
- 2) gdy dalsze pełnienie funkcji z innych powodów nie da się pogodzić z dobrem wymiaru sprawiedliwości;
- 3) złożenia rezygnacji z pełnionej funkcji.

§ 3. W razie nieobecności prezesa sądu dyscyplinarnego przy sądzie apelacyjnym jego obowiązki pełni najstarszy służbą sędzia tego sądu.

§ 4. Prezes sądu apelacyjnego zapewnia odpowiednie warunki lokalowe i techniczne oraz obsługę administracyjno-finansową sądu dyscyplinarnego.

Art. 110c. Minister Sprawiedliwości określa, w drodze rozporządzenia, liczbę sędziów w sądach dyscyplinarnych przy sądach apelacyjnych, kierując się względami organizacyjnymi oraz potrzebą zapewnienia sprawnego postępowania w sprawach dyscyplinarnych.”;

18) art. 112 otrzymuje brzmienie:

„Art. 112. § 1. Oskarżycielami przed sądem dyscyplinarnym są: Rzecznik Dyscyplinarny Sędziów Sądów Powszechnych oraz Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych działający przy Krajowej Radzie Sądownictwa, a także zastępcy rzecznika dyscyplinarnego działający przy sądach apelacyjnych i zastępcy rzecznika dyscyplinarnego działający przy sądach okręgowych.

§ 2. W sprawach sędziów sądów apelacyjnych oraz prezesów i wiceprezesów sądów apelacyjnych i sądów okręgowych oskarżycielami przed sądem dyscyplinarnym są: Rzecznik Dyscyplinarny Sędziów Sądów Powszechnych oraz

Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych. W sprawach pozostałych sędziów sądów okręgowych, a także prezesów oraz wiceprezesów sądów rejonowych uprawnionym oskarżycielem jest zastępca rzecznika dyscyplinarnego działający przy sądzie apelacyjnym, a w pozostałych sprawach sędziów sądów rejonowych oraz asesorów sądowych – zastępca rzecznika dyscyplinarnego działający przy sądzie okręgowym.

§ 3. Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych oraz dwóch Zastępców Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych powołuje Minister Sprawiedliwości na czteroletnią kadencję.

§ 4. Krajowa Rada Sądownictwa zapewnia obsługę administracyjną Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych oraz Zastępców Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych przez utworzenie odrębnej komórki organizacyjnej w ramach Biura Rady.

§ 5. Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych oraz zastępcy rzecznika dyscyplinarnego działający przy sądach apelacyjnych i zastępcy rzecznika dyscyplinarnego działający przy sądach okręgowych wykonują swoje obowiązki do czasu powołania osób pełniących te funkcje w kolejnej kadencji.

§ 6. Zgromadzenie ogólne sędziów okręgu, najpóźniej w terminie miesiąca przed zakończeniem kadencji zastępcy rzecznika dyscyplinarnego działającego przy sądzie okręgowym, przedstawia Rzecznikowi Dyscyplinarnemu Sędziów Sądów Powszechnych trzech kandydatów na to stanowisko, którzy uzyskali najwyższą liczbę głosów wybranych na tym samym zgromadzeniu.

§ 7. Każdy sędzia uczestniczący w głosowaniu nad wyborem kandydatów, o których mowa § 6, może oddać tylko jeden głos na wybranego przez siebie kandydata. Głosowanie jest tajne.

§ 8. Jeżeli po przeprowadzeniu głosowania, o którym mowa w § 7, ze względu na podział głosów, nie jest możliwe wyłonienie trzech kandydatów przeprowadza się ponowne głosowanie z udziałem kandydatów, którzy uzyskali kolejno najwyższą równą liczbę głosów. Przepis § 7 stosuje się.

§ 9. Przewodniczący zgromadzenia ogólnego sędziów okręgu przedstawia Rzecznikowi Dyscyplinarnemu Sędziów Sądów Powszechnych protokół posiedzenia wskazujący wybranych kandydatów na zastępcę rzecznika

dyscyplinarnego działającego przy sądzie okręgowym, niezwłocznie po ich wyłonieniu.

§ 10. W przypadku gdy kadencja zastępcy rzecznika dyscyplinarnego działającego przy sądzie okręgowym wygasła przed jej upływem przepis § 6 stosuje się odpowiednio, z tym że termin do przedstawienia kandydatów na to stanowisko wynosi dwa miesiące od dnia wygaśnięcia tej kadencji. Przepisy § 7–9 stosuje się.

§ 11. Rzecznik Dyscyplinarny Sędziów Sądów Powszechnych powołuje jednego z kandydatów przedstawionych w trybie § 6 i 10 do pełnienia funkcji zastępcy rzecznika dyscyplinarnego sądu okręgowego na czteroletnią kadencję.

§ 12. Jeżeli kandydaci nie zostaną przedstawieni w wymaganej liczbie lub terminie określonych w § 6 i 10, Rzecznik Dyscyplinarny Sędziów Sądów Powszechnych powierza obowiązki zastępcy rzecznika dyscyplinarnego działającego przy sądzie okręgowym sędziemu przez siebie wybranemu.

§ 13. Przepisy § 6–12 stosuje się odpowiednio do wyboru i powołania zastępcy rzecznika dyscyplinarnego działającego przy sądzie apelacyjnym.”;

19) po art. 112 dodaje się art. 112a–112d w brzmieniu:

„Art. 112a. Jeżeli ustawa nie stanowi inaczej przepisy o Rzeczniku Dyscyplinarnym Sędziów Sądów Powszechnych stosuje się odpowiednio do Zastępców Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych, Rzecznika Dyscyplinarnego Ministra Sprawiedliwości, a także do zastępcy rzecznika dyscyplinarnego działającego przy sądzie apelacyjnym i zastępcy rzecznika dyscyplinarnego działającego przy sądzie okręgowym.

Art. 112b. § 1. Rzecznik Dyscyplinarny Sędziów Sądów Powszechnych oraz Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Sędziów Sądów Powszechnych może przejąć sprawę prowadzoną przez zastępcę rzecznika dyscyplinarnego działającego przy sądzie okręgowym, a także przekazać temu rzecznikowi sprawę do prowadzenia.

§ 2. W razie niemożności prowadzenia sprawy przez właściwego zastępcę rzecznika dyscyplinarnego działającego przy sądzie okręgowym Rzecznik Dyscyplinarny Sędziów Sądów Powszechnych, wyznacza do jej prowadzenia zastępcę rzecznika dyscyplinarnego działającego w innym okręgu.

§ 3. Przepisy § 1 i 2 stosuje się odpowiednio do zastępcy rzecznika dyscyplinarnego działającego przy sądzie apelacyjnym, z tym że przekazać sprawę zastępcy lub wyznaczyć do jej prowadzenia innego zastępcę można tylko spośród zastępców rzecznika dyscyplinarnego działających przy sądzie apelacyjnym.

Art. 112c. § 1. Minister Sprawiedliwości może powołać Rzecznika Dyscyplinarnego Ministra Sprawiedliwości do prowadzenia określonej sprawy dotyczącej sędziego. Powołanie Rzecznika Dyscyplinarnego Ministra Sprawiedliwości wyłącza innego rzecznika od podejmowania czynności w sprawie.

§ 2. Rzecznik Dyscyplinarny Ministra Sprawiedliwości jest powoływany spośród prokuratorów każdorazowo wskazanych przez Prokuratora Krajowego. W uzasadnionych przypadkach, w szczególności śmierci czy niemożności pełnienia funkcji Rzecznika Dyscyplinarnego Ministra Sprawiedliwości, Minister Sprawiedliwości wyznacza w miejsce tej osoby innego prokuratora spośród wskazanych przez Prokuratora Krajowego.

§ 3. Rzecznik Dyscyplinarny Ministra Sprawiedliwości może wszcząć postępowanie na wniosek Ministra Sprawiedliwości albo wstąpić do toczącego się postępowania.

§ 4. Wyznaczenie Rzecznika Dyscyplinarnego Ministra Sprawiedliwości jest równoznaczne z żądaniem podjęcia postępowania wyjaśniającego albo postępowania dyscyplinarnego.

§ 5. Wyznaczenie Rzecznika Dyscyplinarnego Ministra Sprawiedliwości wygasa z chwilą uprawomocnienia się orzeczenia o odmowie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, umorzeniu postępowania dyscyplinarnego albo uprawomocnienia się orzeczenia kończącego postępowanie dyscyplinarne. Wygaśnięcie funkcji Rzecznika Dyscyplinarnego Ministra Sprawiedliwości nie stoi na przeszkodzie ponownemu wyznaczeniu przez Ministra Sprawiedliwości rzecznika w tej samej sprawie.

Art. 112d. Minister Sprawiedliwości ma wgląd w czynności sądu dyscyplinarnego pierwszej instancji.”;

20) art. 113 otrzymuje brzmienie:

„Art. 113. § 1. Obwiniony może ustanowić obrońcę spośród sędziów, prokuratorów, adwokatów lub radców prawnych.

§ 2. Jeżeli obwiniony nie może brać udziału w postępowaniu przed sądem dyscyplinarnym z powodu choroby, prezes sądu dyscyplinarnego albo sąd dyscyplinarny wyznacza, na uzasadniony wniosek obwinionego, obrońcę z urzędu spośród adwokatów lub radców prawnych. We wniosku obwiniony jest obowiązany wykazać poprzez złożenie zaświadczenia wystawionego przez lekarza sądowego, że jego stan zdrowia uniemożliwia mu udział w postępowaniu dyscyplinarnym.

§ 3. W wyjątkowych przypadkach, gdy z okoliczności wynika, że niezłożenie wniosku nastąpiło z przyczyn niezależnych od obwinionego, obrońcę z urzędu można wyznaczyć bez wniosku, o którym mowa w § 2.

§ 4. Po ustaniu niemożności wzięcia udziału w postępowaniu dyscyplinarnym przez obwinionego, prezes sądu dyscyplinarnego albo sąd dyscyplinarny zwalnia obrońcę z jego obowiązków, chyba że ujawniły się inne okoliczności uzasadniające udział obrońcy w postępowaniu.”;

21) po art. 113 dodaje się art. 113a i art. 113b w brzmieniu:

„Art. 113a. Czynności związane z wyznaczeniem obrońcy z urzędu oraz podjęciem przez niego obrony nie tamują biegu postępowania.

Art. 113b. W sprawach uregulowanych w niniejszym rozdziale nie stosuje się art. 117 § 2 Kodeksu postępowania karnego, chyba że ustawa nakazuje zawiadomienie uczestnika o terminie czynności procesowej, a brak jest dowodu, że został on o nim powiadomiony.”;

22) art. 114 otrzymuje brzmienie:

„Art. 114. § 1. Rzecznik dyscyplinarny podejmuje czynności wyjaśniające na żądanie Ministra Sprawiedliwości, prezesa sądu apelacyjnego lub prezesa sądu okręgowego, kolegium sądu apelacyjnego lub kolegium sądu okręgowego, Krajowej Rady Sądownictwa, a także z własnej inicjatywy, po wstępnym ustaleniu okoliczności koniecznych dla stwierdzenia znamion przewinienia dyscyplinarnego. Czynności wyjaśniające powinny być przeprowadzone w terminie trzydziestu dni od dnia podjęcia pierwszej czynności przez rzecznika dyscyplinarnego.

§ 2. Rzecznik dyscyplinarny w ramach czynności wyjaśniających może wezwać sędziego do złożenia pisemnego oświadczenia dotyczącego przedmiotu tych czynności, w terminie czternastu dni od dnia otrzymania wezwania. Rzecznik dyscyplinarny może również odebrać od sędziego oświadczenie ustne. Niezłożenie oświadczenia przez sędziego nie tamuje dalszego biegu postępowania.

§ 3. Jeżeli po przeprowadzeniu czynności wyjaśniających zachodzą podstawy do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, rzecznik dyscyplinarny wszczyna postępowanie dyscyplinarne i sporządza zarzuty dyscyplinarne na piśmie.

§ 4. Niezwłocznie po sporządzeniu zarzutów dyscyplinarnych rzecznik dyscyplinarny doręcza je obwinionemu. Doręczając zarzuty rzecznik dyscyplinarny wzywa obwinionego do przedstawienia na piśmie wyjaśnień i wszystkich wniosków dowodowych, w terminie czternastu dni od dnia doręczenia zarzutów

dyscyplinarnych. W razie uchybienia temu obowiązkowi rzecznik dyscyplinarny może pozostawić bez rozpoznania wnioski dowodowe zgłoszone przez obwinionego po upływie tego terminu, chyba że obwiniony wykaze, iż dowód nie był mu wcześniej znany.

§ 5. Rzecznik dyscyplinarny może także odebrać od obwinionego, a na jego wniosek odbiera, wyjaśnienia w drodze przesłuchania.

§ 6. Niezłożenie wyjaśnień w terminie określonym w § 4 lub niestawiennictwo na wyznaczonym przez rzecznika dyscyplinarnego terminie przesłuchania nie tamuje dalszych czynności.

§ 7. Jednocześnie z doręczeniem zarzutów rzecznik dyscyplinarny zwraca się do Prezesa Sądu Najwyższego kierującego pracą Izby Dyscyplinarnej o wyznaczenie sądu dyscyplinarnego do rozpoznania sprawy w pierwszej instancji. Prezes Sądu Najwyższego kierujący pracą Izby Dyscyplinarnej wyznacza ten sąd w terminie siedmiu dni od dnia otrzymania wniosku.

§ 8. Po upływie terminu, o którym mowa w § 4, a w razie potrzeby po przeprowadzeniu dalszych dowodów, rzecznik dyscyplinarny składa wniosek o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej do wyznaczonego zgodnie z § 7 sądu dyscyplinarnego. Wniosek powinien zawierać dokładne określenie czynu, który jest przedmiotem postępowania, wykaz dowodów uzasadniających wniosek oraz uzasadnienie.

§ 9. Jeżeli rzecznik dyscyplinarny nie znajduje podstaw do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, na żądanie uprawnionego organu, wydaje postanowienie o odmowie jego wszczęcia. Odpis postanowienia doręcza się organowi, który złożył wniosek o wszczęcie postępowania, kolegium odpowiednio sądu okręgowego lub apelacyjnego i obwinionemu. Odpis postanowienia doręcza się również Ministrowi Sprawiedliwości, który w terminie trzydziestu dni może złożyć sprzeciw. Wniesienie sprzeciwu jest równoznaczne z obowiązkiem wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, a wskazania Ministra Sprawiedliwości co do dalszego toku postępowania są wiążące dla rzecznika dyscyplinarnego.

§ 10. Jeżeli postępowanie dyscyplinarne nie dostarczyło podstaw do złożenia do sądu dyscyplinarnego wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej, rzecznik dyscyplinarny wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania dyscyplinarnego.

§ 11. W terminie siedmiu dni od dnia doręczenia postanowienia, o którym mowa w § 10, lub postanowienia o umorzeniu postępowania dyscyplinarnego,

obwinionemu, organowi, który złożył wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego i właściwemu kolegium, służy zażalenie do sądu dyscyplinarnego.

§ 12. Na żądanie organu uprawnionego do wniesienia zażalenia albo sprzeciwu rzecznik dyscyplinarny niezwłocznie przesyła lub w inny sposób udostępnia materiały zebrane w toku czynności wyjaśniających lub postępowania dyscyplinarnego.

§ 13. Zażalenie powinno być rozpoznane w terminie dwóch tygodni od dnia wniesienia zażalenia do sądu.”;

23) art. 115 otrzymuje brzmienie:

„Art. 115. § 1. Sąd dyscyplinarny rozpoznaje sprawę dyscyplinarną na rozprawie, chyba że wystarczające jest rozpoznanie sprawy na posiedzeniu.

§ 2. Doręczając stronom wezwania na rozprawę sąd dyscyplinarny wzywa strony do złożenia wniosków dowodowych w terminie czternastu dni od dnia doręczenia wezwania.

§ 3. Wniosek dowodowy złożony po upływie terminu, o którym mowa w § 2, sąd dyscyplinarny może pozostawić bez rozpoznania, chyba że strona wykaże, że wniosek nie mógł zostać złożony w terminie z przyczyn od niej niezależnych.

§ 4. Sąd dyscyplinarny wzywa obwinionego ponadto do przedstawienia w terminie, o którym mowa w § 2, wyjaśnień na piśmie oraz do wskazania obrońcy jeżeli go ustanowił. Niezłożenie wyjaśnień w tym terminie nie tamuje dalszego postępowania.”;

24) po art. 115 dodaje się art. 115a–115c w brzmieniu:

„Art. 115a. § 1. Nieusprawiedliwione niestawiennictwo na rozprawie lub posiedzeniu zawiadomionego obwinionego lub jego obrońcy nie tamuje rozpoznania sprawy.

§ 2. Jeżeli nie można rozpoznać sprawy z powodu usprawiedliwionej nieobecności obwinionego, a nie ma on obrońcy, sąd dyscyplinarny wyznacza mu obrońcę z urzędu określając termin dla obrońcy do zapoznania się z materiałami sprawy.

§ 3. Sąd dyscyplinarny prowadzi postępowanie pomimo usprawiedliwionej nieobecności zawiadomionego obwinionego lub jego obrońcy, chyba że sprzeciwia się temu dobro prowadzonego postępowania dyscyplinarnego.

Art. 115b. § 1. Sąd dyscyplinarny, uznając na podstawie materiału zebranego przez rzecznika dyscyplinarnego, że okoliczności czynu i wina obwinionego nie

budzą wątpliwości, a wystarczające będzie wymierzenie kar określonych w art. 109 § 1 pkt 1–3, może wydać wyrok nakazowy.

§ 2. Wyrok nakazowy wydaje sąd dyscyplinarny w składzie jednego sędziego.

§ 3. Wyrokiem nakazowym, karę, o której mowa w art. 109 § 1 pkt 2a, orzeka się w wymiarze od 5 do 10% wynagrodzenia na okres od sześciu miesięcy do roku.

§ 4. Od wyroku nakazowego obwinionemu, rzecznikowi dyscyplinarnemu, Krajowej Radzie Sądownictwa i Ministrowi Sprawiedliwości służy sprzeciw.

§ 5. Sprzeciw wnosi się do sądu dyscyplinarnego, który wydał wyrok nakazowy, w terminie zawitym siedmiu dni od dnia jego doręczenia.

Art. 115c. Dowody uzyskane do celów postępowania karnego w trybie określonym w art. 168b, art. 237 lub art. 237a Kodeksu postępowania karnego lub uzyskane w wyniku stosowania kontroli operacyjnej mogą zostać wykorzystane w postępowaniu dyscyplinarnym.”;

25) art. 121 i art. 122 otrzymują brzmienie:

„Art. 121. § 1. Od wydanego w pierwszej instancji wyroku sądu dyscyplinarnego oraz postanowienia i zarządzenia zamykających drogę do wydania wyroku przysługuje odwołanie obwinionemu, rzecznikowi dyscyplinarnemu, a także Krajowej Radzie Sądownictwa i Ministrowi Sprawiedliwości. Termin do wniesienia odwołania wynosi trzydzieści dni i biegnie dla każdego uprawnionego od dnia doręczenia orzeczenia lub zarządzenia.

§ 2. Odwołanie powinno być rozpoznane w terminie dwóch miesięcy od dnia wpłynięcia do sądu dyscyplinarnego drugiej instancji.

§ 3. W postępowaniu odwoławczym nie stosuje się art. 454 Kodeksu postępowania karnego.

§ 4. Sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę w granicach zaskarżenia, a jeżeli w środku odwoławczym zostały wskazane zarzuty stawiane rozstrzygnięciu – również w granicach podniesionych zarzutów, a w zakresie szerszym w wypadkach wskazanych w art. 435, 439 § 1 i art. 455 zdanie pierwsze Kodeksu postępowania karnego lub jeżeli stwierdzi oczywistą niesprawiedliwość orzeczenia.

§ 5. Jeżeli sąd dyscyplinarny pierwszej instancji rozpoznawał sprawę dyscyplinarną na posiedzeniu, sąd odwoławczy również rozpoznaje odwołanie na posiedzeniu, chyba że niezbędne dla prawidłowego rozpoznania sprawy jest bezpośrednio przeprowadzenie na rozprawie dowodów z wyjaśnień obwinionego, zeznań świadków, opinii biegłych lub innych istotnych dowodów.

§ 6. Sąd odwoławczy rozpoznaje sprawę dyscyplinarną na rozprawie na podstawie dowodów znajdujących się w aktach sprawy, chyba że uzna, iż niezbędne dla prawidłowego rozpoznania sprawy jest bezpośrednio przeprowadzenie dowodów z wyjaśnień obwinionego, zeznań świadków, opinii biegłych lub innych istotnych dowodów.

Art. 122. § 1. Od wyroku sądu dyscyplinarnego kasacja nie przysługuje.

§ 2. Od wyroku sądu dyscyplinarnego drugiej instancji służy odwołanie do innego składu tego sądu, jeżeli wyrokiem tym obwinionemu wymierzono karę złożenia sędziego z urzędu albo przeniesienia na inne miejsce służbowe pomimo wydanego wcześniej przez sąd pierwszej instancji wyroku uniewinniającego lub umarzającego postępowanie.

§ 3. Wyrok, o którym mowa w § 2, staje się prawomocny po bezskutecznym upływie terminu do wniesienia odwołania do innego składu sądu dyscyplinarnego drugiej instancji.

§ 4. Termin do wniesienia odwołania do innego składu sądu dyscyplinarnego drugiej instancji wynosi trzydzieści dni od dnia doręczenia wyroku. Do postępowania w sprawie odwołania do innego składu sądu dyscyplinarnego drugiej instancji stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące postępowania przed sądem dyscyplinarnym drugiej instancji.”;

26) art. 124 otrzymuje brzmienie:

„Art. 124. § 1. Odpis prawomocnego wyroku skazującego na karę dyscyplinarną oraz określonego w art. 109 § 5 dołącza się do akt osobowych sędziego.

§ 2. Po upływie pięciu lat od uprawomocnienia się wyroku orzekającego karę przewidzianą w art. 109 § 1 pkt 1–4 oraz określonego w art. 109 § 5 Minister Sprawiedliwości zarządza usunięcie odpisu wyroku z akt osobowych sędziego, jeżeli w tym okresie nie wydano przeciwko ukaranemu innego wyroku skazującego. W takim przypadku dopuszczalne jest tylko jednoczesne usunięcie z akt osobowych sędziego odpisów wszystkich wyroków.

§ 3. Prezes sądu prowadzący akta osobowe sędziego niezwłocznie zawiadamia Ministra Sprawiedliwości o wystąpieniu okoliczności, o których mowa w § 2 zdanie pierwsze.”.

Art. 84. W ustawie z dnia 24 sierpnia 2001 r. – Kodeks postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2016 r. poz. 1713 i 1948 oraz z 2017 r. poz. 708, 962, 966)

wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 15 § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. W sprawach, w których orzekały sądy wojskowe, uprawnienia sądu okręgowego ma wojskowy sąd okręgowy, a uprawnienia sądu apelacyjnego ma Sąd Najwyższy.”;

- 2) w art. 113 § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. W sprawach należących do właściwości sądów wojskowych w kwestii wznowienia orzeka na posiedzeniu jednoosobowo wojskowy sąd okręgowy, a w sprawie zakończonej orzeczeniem tego sądu orzeka Sąd Najwyższy.”.

Art. 85. W ustawie z dnia 12 maja 2011 r. o Krajowej Radzie Sądownictwa (Dz. U. z 2016 r. poz. 976 i 2261 oraz z 2017 r. poz. 1139) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) po art. 9 dodaje się art. 9a w brzmieniu:

„Art. 9a. Sejm wybiera członków Rady spośród sędziów Sądu Najwyższego, sądów powszechnych, sądów administracyjnych i sądów wojskowych większością 3/5 głosów w obecności co najmniej połowy ustawowej liczby posłów.”;

- 2) w art. 44 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Uczestnik postępowania może odwołać się do Sądu Najwyższego z powodu sprzeczności uchwały Rady z prawem, o ile przepisy odrębne nie stanowią inaczej. Odwołanie nie przysługuje w sprawach określonych w art. 3 ust. 2 pkt 2 oraz w sprawach indywidualnych dotyczących powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego.”.

Art. 86. W ustawie z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze (Dz. U. poz. 177, z późn. zm.¹¹⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 36 po § 3 dodaje się § 3a w brzmieniu:

„3a. Przepisy zarządzenia, o którym mowa w § 2, stosuje się odpowiednio do zakresu działania sekretariatów i innych działów administracji w Głównej Komisji oraz w oddziałowych komisjach.”;

- 2) w art. 45 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) wybiera członków Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym;”;

- 3) w art. 47 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) wybiera członków Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym;”;

¹¹⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. poz. 1579, 2103, 2149 i 2261 oraz z 2017 r. poz. 38 i 1139.

4) w art. 93 § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Prawomocne orzeczenie sądu dyscyplinarnego o wydaleniu ze służby prokuratorskiej lub prawomocny wyrok sądu skazujący prokuratora za umyślne przestępstwo ścigane z oskarżenia publicznego lub orzekający wobec prokuratora środek karny pozbawienia praw publicznych, zakazu zajmowania stanowiska prokuratora, degradacji lub wydalenia z zawodowej służby wojskowej, powodują z mocy prawa utratę stanowiska prokuratora; stosunek służbowy prokuratora wygasa z chwilą uprawomocnienia się orzeczenia lub wyroku.”;

5) w art. 106:

a) po § 1a dodaje się § 1b w brzmieniu:

„§ 1b. W szczególnie uzasadnionych przypadkach Prokurator Generalny w uzgodnieniu z Prokuratorem Krajowym może, na wniosek naczelnego lub centralnego organu administracji publicznej, delegować prokuratora powszechnej jednostki organizacyjnej prokuratury, za jego zgodą, do pełnienia obowiązków w tych organach.”,

b) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Do Ministerstwa Sprawiedliwości, Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury albo do organów, o których mowa w § 1b, może być delegowany jedynie prokurator wyróżniający się wysokim poziomem wiedzy prawniczej oraz wykazujący znajomość problematyki w zakresie powierzanych mu obowiązków.”;

6) w art. 107 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Prokurator delegowany na podstawie art. 106 § 1 i § 1b na czas nieokreślony lub art. 106 § 7 i 7a na okres dłuższy niż rok może być odwołany z delegacji lub z niej ustąpić za 3-miesięcznym uprzedzeniem. Prokurator delegowany na podstawie art. 106 § 7 na okres nie dłuższy niż rok może ustąpić z delegacji za miesięcznym uprzedzeniem.”;

7) w art. 109 § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Przepisy § 1 pkt 1 i 2 oraz § 2 stosuje się odpowiednio do prokuratora Prokuratury Krajowej, który uzyskał zgodę, o której mowa w art. 121 § 2.”;

8) w art. 110 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Prokuratorowi delegowanemu do Ministerstwa Sprawiedliwości lub do organów, o których mowa w art. 106 § 1b, mogą być powierzone obowiązki na stanowiskach urzędniczych.”;

9) w art. 111 § 1 i § 2 otrzymują brzmienie:

„§ 1. Prokurator delegowany do Ministerstwa Sprawiedliwości, Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury, Prokuratury Krajowej lub do organów, o których mowa w art. 106 § 1b, ma prawo do wynagrodzenia zasadniczego przysługującego mu na zajmowanym stanowisku prokuratorskim oraz dodatku za długoletnią pracę. W okresie delegowania prokurator otrzymuje dodatek funkcyjny.

§ 2. W okresie delegowania, ze względu na charakter pracy i zakres wykonywanych zadań, prokuratorowi delegowanemu do Ministerstwa Sprawiedliwości lub organów, o których mowa w art. 106 § 1b, może być przyznany przez Prokuratora Generalnego, a prokuratorowi delegowanemu w pozostałym zakresie – przez Prokuratora Generalnego lub Prokuratora Krajowego, dodatek specjalny w kwocie nieprzekraczającej 40% łącznie wynagrodzenia zasadniczego i dodatku funkcyjnego. Dodatek przyznaje się na czas określony, a w uzasadnionych przypadkach – także na czas nieokreślony. Dodatek specjalny nie przysługuje prokuratorowi prokuratury regionalnej delegowanemu do Departamentu do Spraw Przemocności Zorganizowanej i Korupcji. Łączna kwota wynagrodzenia zasadniczego i dodatku specjalnego prokuratora prokuratury okręgowej i prokuratora prokuratury rejonowej delegowanego do Departamentu do Spraw Przemocności Zorganizowanej i Korupcji nie może przekraczać wynagrodzenia zasadniczego prokuratora prokuratury regionalnej delegowanego do tego departamentu.”;

10) art. 112 otrzymuje brzmienie:

„Art. 112. Minister Sprawiedliwości określi, w drodze rozporządzenia, tryb delegowania prokuratorów do Ministerstwa Sprawiedliwości, Prokuratury Krajowej, Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury oraz do organów, o których mowa w art. 106 § 1b, tryb i sposób realizacji prawa do nieodpłatnego zakwaterowania i zwrotu kosztów zamieszkania w miejscu delegowania, w tym maksymalną wysokość zwrotu kosztów faktycznie poniesionych oraz wysokość miesięcznego ryczału, przy uwzględnieniu możliwości zróżnicowania jego wysokości w zależności od miejscowości delegowania, a także tryb i sposób realizacji świadczeń, o których mowa w art. 109 § 1 pkt 2–6, mając na względzie

sprawność procedury delegowania oraz konieczność zapewnienia warunków do prawidłowego wykonywania obowiązków i powierzonej prokuratorowi funkcji, jak również konieczność zwrotu wydatków poniesionych przez prokuratora, przy uwzględnieniu przeciętnych kosztów zakwaterowania i utrzymania się.”;

11) w art. 124 w § 12 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) wykaz funkcji pełnionych przez prokuratorów i wysokość dodatków funkcyjnych przysługujących w związku z ich pełnieniem oraz wysokość dodatku funkcyjnego dla prokuratorów delegowanych do Prokuratury Krajowej, Ministerstwa Sprawiedliwości, Krajowej Szkoły Sądownictwa i Prokuratury lub do organów, o których mowa w art. 106 § 1b, a także sposób ich ustalania, biorąc pod uwagę zakres obowiązków, rodzaj funkcji oraz wielkość jednostki organizacyjnej.”;

12) w art. 132:

a) po § 1 dodaje się § 1a w brzmieniu:

„§ 1a. Prokurator powołany na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego jest obowiązany zrzec się stanowiska prokuratora.”,

b) § 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„§ 3. Prokurator w stanie spoczynku, który objął mandat posła lub senatora albo został powołany na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego, jest obowiązany zrzec się stanu spoczynku na czas sprawowania mandatu lub zajmowania stanowiska.

§ 4. Prokurator, który zrzekł się stanowiska z przyczyn określonych w § 1 i § 1a może powrócić na poprzednio zajmowane stanowisko prokuratora.”,

c) § 7 otrzymuje brzmienie:

„§ 7. W przypadku przewidzianym w § 3 prokurator po wygaśnięciu mandatu posła, senatora lub zrzeczenia się urzędu sędziego Sądu Najwyższego wraca, z mocy prawa, na poprzednio zajmowany stan spoczynku.”;

13) w art. 135 § 10–13 otrzymują brzmienie:

„§ 10. Jeżeli wniosek o zezwolenie na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej lub tymczasowe aresztowanie dotyczy prokuratora ujętego na gorącym uczynku zbrodni lub występku zagrożonego karą pozbawienia wolności, której górna granica wynosi co najmniej 8 lat, występku, o którym mowa w art. 177 § 1 Kodeksu karnego w związku z art. 178 § 1 Kodeksu karnego, a także w art. 178a § 1 lub § 4 Kodeksu karnego, i pozostającego nadal zatrzymanym, sąd dyscyplinarny

podejmuje uchwałę w przedmiocie wniosku nie później niż przed upływem 24 godzin od jego wpłynięcia do sądu dyscyplinarnego. Uchwała zezwalająca na pociągnięcie do odpowiedzialności karnej lub tymczasowe aresztowanie prokuratora jest natychmiast wykonalna.

§ 11. W terminie 7 dni od dnia doręczenia uchwały odmawiającej zezwolenia na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej lub zastosowania wobec niego tymczasowego aresztowania wnioskodawcy oraz rzecznikowi dyscyplinarnemu przysługuje zażalenie do sądu dyscyplinarnego drugiej instancji. W tym samym terminie prokuratorowi przysługuje zażalenie na uchwałę zezwalającą na pociągnięcie go do odpowiedzialności karnej lub zastosowanie wobec niego tymczasowego aresztowania.

§ 12. Przewodniczący składu orzekającego sądu dyscyplinarnego drugiej instancji przesyła odpisy odwołań pozostałym podmiotom wymienionym w § 11, którym przysługuje prawo do pisemnego ustosunkowania się do odwołania w terminie 7 dni od dnia ich doręczenia.

§ 13. Sąd dyscyplinarny drugiej instancji orzeka na posiedzeniu z udziałem wnioskodawcy, prokuratora, którego dotyczy wnioski, oraz rzecznika dyscyplinarnego. Niestawiennictwo stron nie stanowi przeszkody do rozpoznania sprawy, chyba że sąd postanowi inaczej.”;

14) w art. 142 § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. W przypadku przewinienia dyscyplinarnego lub wykroczenia mniejszej wagi sąd dyscyplinarny może odstąpić od wymierzenia kary.”;

15) art. 145 otrzymuje brzmienie:

„Art. 145. § 1. W sprawach wskazanych w niniejszym rozdziale orzekają:

- 1) w pierwszej instancji:
 - a) Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym w składzie trzech członków,
 - b) Sąd Najwyższy w składzie trzech sędziów Izby Dyscyplinarnej w sprawach przewinień dyscyplinarnych wyczerpujących znamiona umyślnych przestępstw ściganych z oskarżenia publicznego
- 2) w drugiej instancji – Sąd Najwyższy w składzie trzech sędziów Izby Dyscyplinarnej.

§ 2. Przewodniczącego i zastępcę przewodniczącego Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym powołuje Prokurator Generalny na 4-letnią kadencję spośród prokuratorów wybranych na członków tego sądu.

§ 3. Kadencja członków Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym rozpoczyna się z chwilą powołania przewodniczącego i trwa 4 lata.

§ 4. Członkowie Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym są w zakresie orzekania niezawiśli i podlegają tylko ustawom.

§ 5. Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym może orzekać na sesjach wyjazdowych w prokuraturze regionalnej lub okręgowej, na obszarze właściwości której obwiniony zajmuje stanowisko prokuratora, lub wyjątkowo w innym miejscu, chyba że sprzeciwia się temu dobro wymiaru sprawiedliwości.”;

16) uchyla się art. 146;

17) art. 147 otrzymuje brzmienie:

„Art. 147. § 1. Skład Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym wyznacza przewodniczący według listy wszystkich członków tego sądu, zgodnie z kolejnością wpływu spraw, z tym że w składzie sądu zasiada przynajmniej jeden prokurator z jednostki organizacyjnej prokuratury równorzędnej do tej, w której obwiniony pełnił służbę lub wykonywał czynności służbowe w chwili czynu. Odstępstwo od kolejności wpływu spraw możliwe jest tylko w wypadku choroby członka sądu lub z innej ważnej przyczyny, co należy zaznaczyć w zarządzeniu o wyznaczeniu rozprawy lub posiedzenia. Składowi przewodniczy prokurator wyznaczony przez przewodniczącego.

§ 2. Protokołantem może być prokurator, asesor prokuratury lub inna osoba wyznaczona przez przewodniczącego sądu dyscyplinarnego pierwszej instancji.”;

18) w art. 148 § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Informacje zawarte w aktach prawomocnie zakończonych postępowań dyscyplinarnych podlegają udostępnieniu na zasadach określonych w ustawie z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej.”;

19) w art. 149:

a) § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. W razie wniesienia sprzeciwu prokurator przełożony, o którym mowa w § 3, uchyla karę porządkową upomnienia i zawiadamia prokuratora o uwzględnieniu sprzeciwu albo uchyla karę porządkową upomnienia i przekazuje sprawę rzecznikowi dyscyplinarnemu w celu przeprowadzenia

postępowania wyjaśniającego albo uchyla karę porządkową upomnienia i przekazuje sprawę za pośrednictwem rzecznika dyscyplinarnego do rozpoznania sądowi dyscyplinarnemu pierwszej instancji.”,

b) § 6 otrzymuje brzmienie:

„§ 6. W przypadku przewidzianym w § 4 sąd dyscyplinarny pierwszej instancji wydaje orzeczenie dyscyplinarne po wysłuchaniu rzecznika dyscyplinarnego oraz prokuratora, któremu wymierzono karę porządkową upomnienia, chyba że wysłuchanie nie jest możliwe.”,

c) § 8 otrzymuje brzmienie:

„§ 8. Odwołanie rozpoznaje sąd dyscyplinarny drugiej instancji.”;

20) w art. 150:

a) § 2–5 otrzymują brzmienie:

„§ 2. Prawo zawieszenia w czynnościach na okres, o którym mowa w § 1, przysługuje przełożonym dyscyplinarnym. Od decyzji o zawieszeniu w czynnościach przysługuje odwołanie do sądu dyscyplinarnego. Od orzeczenia sądu dyscyplinarnego odwołanie nie przysługuje.

§ 3. Zawieszenie prokuratora w czynnościach, w uzasadnionych przypadkach, może być przedłużone na wniosek rzecznika dyscyplinarnego przez sąd dyscyplinarny pierwszej instancji na dalszy, niezbędny okres.

§ 4. Po skierowaniu wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej, decyzje w przedmiocie dalszego zawieszenia prokuratora w czynnościach na dalszy czas oznaczony podejmuje sąd dyscyplinarny.

§ 5. Na postanowienia, o których mowa w § 3 i 4, stronom przysługuje odwołanie, a na postanowienie, o którym mowa w § 3, odwołanie przysługuje również przełożonemu dyscyplinarnemu.”,

b) uchyla się § 6 i 7,

c) § 8 otrzymuje brzmienie:

„§ 8. Przełożony dyscyplinarny może w każdym czasie uchylć zawieszenie prokuratora w czynnościach.”;

21) w art. 151 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. W przypadku prawomocnego zezwolenia na pociągnięcie prokuratora do odpowiedzialności karnej, a także wtedy gdy został złożony do właściwego sądu wniosek o ubezwłasnowolnienie, przełożony dyscyplinarny może zawiesić prokuratora w czynnościach do czasu prawomocnego zakończenia postępowania.

Od decyzji o zawieszeniu w czynnościach przysługuje odwołanie do Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym. Od orzeczenia w przedmiocie zawieszenia odwołanie nie przysługuje. Przełożony dyscyplinarny może w każdym czasie uchylić zawieszenie w czynnościach.”;

22) w art. 152 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. W przypadku gdy prokurator został zawieszony w czynnościach, Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym na wniosek przełożonego dyscyplinarnego może obniżyć do 50% wysokość wynagrodzenia prokuratora na czas trwania tego zawieszenia.”;

23) po art. 153 dodaje się art. 153a i art. 153b w brzmieniu:

„Art. 153a. § 1. Minister Sprawiedliwości może powołać Rzecznika Dyscyplinarnego Ministra Sprawiedliwości do prowadzenia określonej sprawy dotyczącej prokuratora. Powołanie Rzecznika Dyscyplinarnego Ministra Sprawiedliwości wyłącza innego rzecznika od podejmowania czynności w sprawie.

§ 2. Rzecznik Dyscyplinarny Ministra Sprawiedliwości jest powoływany spośród prokuratorów każdorazowo wskazanych przez Prokuratora Krajowego. W uzasadnionych przypadkach, w szczególności śmierci czy przedłużającej się przeszkody w pełnieniu funkcji Rzecznika Dyscyplinarnego Ministra Sprawiedliwości, Minister Sprawiedliwości wyznacza w miejsce tej osoby innego prokuratora spośród wskazanych przez Prokuratora Krajowego.

§ 3. Rzecznik Dyscyplinarny Ministra Sprawiedliwości może wszcząć postępowanie na wniosek Ministra Sprawiedliwości albo wstąpić do toczącego się postępowania.

§ 4. Wyznaczenie Rzecznika Dyscyplinarnego Ministra Sprawiedliwości jest równoznaczne z żądaniem podjęcia postępowania wyjaśniającego albo postępowania dyscyplinarnego.

§ 5. Wyznaczenie Rzecznika Dyscyplinarnego Ministra Sprawiedliwości wygasa z chwilą uprawomocnienia się orzeczenia o odmowie wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, umorzeniu postępowania dyscyplinarnego albo uprawomocnienia się orzeczenia kończącego postępowanie dyscyplinarne. Wygaśnięcie funkcji Rzecznika Dyscyplinarnego Ministra Sprawiedliwości nie stoi na przeszkodzie ponownemu wyznaczeniu przez Ministra Sprawiedliwości rzecznika w tej samej sprawie.

Art. 153b. Do Rzecznika Dyscyplinarnego Ministra Sprawiedliwości stosuje się odpowiednio przepisy o rzecznikach dyscyplinarnych.”;

24) w art. 154:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Rzecznik dyscyplinarny wszczyna postępowanie wyjaśniające na żądanie Prokuratora Generalnego, właściwego prokuratora regionalnego lub okręgowego, a także z własnej inicjatywy, po wstępnym ustaleniu okoliczności koniecznych do stwierdzenia znamion przewinienia dyscyplinarnego, a także złożeniu przez prokuratora oświadczenia lub wyjaśnień na piśmie, chyba że ich złożenie nie jest możliwe. W każdym przypadku wszczęcia postępowania wyjaśniającego właściwy rzecznik niezwłocznie informuje o tym rzecznika dyscyplinarnego Prokuratora Generalnego, który może powierzyć dalsze prowadzenie postępowania innemu rzecznikowi. Postępowanie wyjaśniające powinno być ukończone w terminie 30 dni od dnia podjęcia pierwszej czynności przez rzecznika dyscyplinarnego.”,

b) § 3–5 otrzymują brzmienie:

„§ 3. W terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia, o którym mowa w § 2, organowi, który żądał podjęcia czynności dyscyplinarnych, służy odwołanie do sądu dyscyplinarnego, chyba że Prokurator Generalny wniósł sprzeciw.

§ 4. Po przeprowadzeniu postępowania, o którym mowa w § 1, jeżeli zachodzą podstawy do wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, zastępca rzecznika dyscyplinarnego zwraca się do Prokuratora Generalnego o wyznaczenie rzecznika dyscyplinarnego spoza okręgu regionalnego, w którym pełni służbę prokurator, w stosunku do którego prowadzone było postępowanie wyjaśniające, do przeprowadzenia postępowania dyscyplinarnego. Wyznaczony rzecznik dyscyplinarny wszczyna postępowanie dyscyplinarne.

§ 5. W celu ograniczenia kręgu osób podejrzanych o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego zawierającego znamiona przestępstwa ujawnienia informacji z postępowania karnego stanowiących informacje niejawne o klauzuli tajności „poufne”, „tajne” lub „ściśle tajne” rzecznik dyscyplinarny, w trakcie prowadzonego postępowania dyscyplinarnego, może powołać biegłego w celu zastosowania wobec prokuratora mającego dostęp do

tych informacji, za jego zgodą, środków technicznych mających na celu kontrolę nieświadomych reakcji organizmu.”,

c) § 8–10 otrzymują brzmienie:

„§ 8. Po upływie terminu, o którym mowa w § 7, a w razie potrzeby po przeprowadzeniu dalszych dowodów, rzecznik dyscyplinarny składa wniosek o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej do sądu dyscyplinarnego pierwszej instancji. Wniosek powinien zawierać dokładne określenie czynu, który jest przedmiotem postępowania, wykaz dowodów uzasadniających wniosek oraz uzasadnienie.

§ 9. Jeżeli rzecznik dyscyplinarny nie znajduje podstaw do złożenia wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej, wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania dyscyplinarnego. Odpis postanowienia doręcza się Prokuratorowi Generalnemu, organowi, który żądał podjęcia czynności dyscyplinarnych i obwinionemu.

§ 10. W terminie 7 dni od dnia doręczenia postanowienia, o którym mowa w § 9, obwinionemu oraz organowi, który żądał podjęcia czynności dyscyplinarnych, służy odwołanie do sądu dyscyplinarnego.”,

d) po § 10 dodaje się § 10a w brzmieniu:

„§ 10a. W przypadkach, o których mowa w § 3, Prokurator Generalny może wnieść sprzeciw. W przypadku wniesienia sprzeciwu, wskazania Prokuratora Generalnego do dalszego toku postępowania są wiążące dla rzecznika dyscyplinarnego. Wniesienie sprzeciwu jest równoznaczne z obowiązkiem wszczęcia postępowania dyscyplinarnego.”,

e) po § 11 dodaje się § 12 w brzmieniu:

„§ 12. Minister Sprawiedliwości w terminie 30 dni od dnia doręczenia postanowienia, o którym mowa w § 2, wydanego przez Rzecznika Dyscyplinarnego Ministra Sprawiedliwości, może zgłosić sprzeciw. Przepisu § 10 nie stosuje się. Wniesienie sprzeciwu jest równoznaczne z obowiązkiem wszczęcia postępowania dyscyplinarnego, a wskazania Ministra Sprawiedliwości co do dalszego toku postępowania są wiążące dla Rzecznika Dyscyplinarnego Ministra Sprawiedliwości.”;

25) w art. 155 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Po wpłynięciu wniosku o rozpoznanie sprawy dyscyplinarnej przewodniczący składu orzekającego sądu dyscyplinarnego pierwszej instancji wyznacza rozprawę, chyba że wystarczające jest wyznaczenie posiedzenia.”;

26) w art. 156:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Obwiniony może ustanowić obrońcę spośród prokuratorów, sędziów, adwokatów i radców prawnych także na etapie postępowania dyscyplinarnego prowadzonego przez rzecznika dyscyplinarnego.”;

b) dodaje się § 3–5 w brzmieniu:

„§ 3. Jeżeli obwiniony nie może brać udziału w postępowaniu przed sądem dyscyplinarnym z powodu choroby, przewodniczący sądu dyscyplinarnego albo sąd dyscyplinarny wyznacza, na uzasadniony wniosek obwinionego, obrońcę z urzędu spośród adwokatów lub radców prawnych. We wniosku obwiniony jest obowiązany wykazać, w szczególności poprzez złożenie zaświadczenia wystawionego przez lekarza sądowego, że jego stan zdrowia uniemożliwia mu udział w postępowaniu dyscyplinarnym.

§ 4. W wyjątkowych przypadkach, gdy z okoliczności wynika, że niezłożenie wniosku nastąpiło z przyczyn niezależnych od obwinionego, obrońcę z urzędu można wyznaczyć bez wniosku, o którym mowa w § 3.

§ 5. Po ustaniu niemożności wzięcia udziału w postępowaniu dyscyplinarnym przez obwinionego, prezes sądu dyscyplinarnego albo sąd dyscyplinarny zwalnia obrońcę z jego obowiązków, chyba że ujawniły się inne okoliczności uzasadniające udział obrońcy w postępowaniu.”;

27) po art. 158 dodaje się art. 158a i art. 158b w brzmieniu:

„Art. 158a. § 1. Sąd dyscyplinarny, uznając na podstawie materiału zebranego przez rzecznika dyscyplinarnego, że okoliczności czynu i wina obwinionego nie budzą wątpliwości, a wystarczające będzie wymierzenie kar określonych w art. 142 § 1 pkt 1–3, może wydać wyrok nakazowy.

§ 2. Wyrok nakazowy wydaje sąd dyscyplinarny w składzie jednoosobowym.

§ 3. Od wyroku nakazowego Prokuratorowi Generalnemu, obwinionemu i rzecznikowi dyscyplinarnemu służy sprzeciw.

§ 4. Sprzeciw wnosi się do sądu dyscyplinarnego, który wydał wyrok nakazowy, w terminie zawitym siedmiu dni od dnia jego doręczenia.

Art. 158b. Dowody uzyskane do celów postępowania karnego w trybie

określonym w art. 168b, art. 237 lub art. 237a Kodeksu postępowania karnego lub uzyskane w wyniku stosowania kontroli operacyjnej mogą zostać wykorzystane w postępowaniu dyscyplinarnym.”;

28) w art. 159 wyraz „wyrok” zastępuje się wyrazem „orzeczenie”;

29) w art. 160:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Uzasadnienie orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym sporządza się na piśmie na wniosek Prokuratora Generalnego, rzecznika dyscyplinarnego, lub obwinionego w terminie 21 dni od dnia jego otrzymania. W szczególnie uzasadnionych przypadkach przewodniczący tego sądu może przedłużyć termin sporządzenia uzasadnienia na czas oznaczony.”;

b) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Uzasadnienie orzeczenia wydanego przez Sąd Dyscyplinarny przy Prokuratorze Generalnym podpisuje członek-sprawozdawca. W przypadku zgłoszenia zdania odrębnego uzasadnienie podpisują wszyscy członkowie składu orzekającego.”;

30) po art. 160 dodaje się art. 160a w brzmieniu:

„Art. 160a. § 1. Prawomocny wyrok skazujący sądu dyscyplinarnego podaje się do wiadomości publicznej.

§ 2. Sąd dyscyplinarny może odstąpić od podania wyroku do wiadomości publicznej, jeżeli jest to zbędne dla realizacji celów postępowania dyscyplinarnego lub konieczne dla ochrony słusznego interesu prywatnego.

§ 3. Prawomocny wyrok uniewinniający sądu dyscyplinarnego podaje się do wiadomości publicznej na wniosek obwinionego prokuratora złożony do sądu dyscyplinarnego pierwszej instancji, nie później niż przed upływem 14 dni od dnia uprawomocnienia się wyroku.

§ 4. Wyrok sądu dyscyplinarnego podaje się do wiadomości publicznej poprzez zamieszczenie go na stronie internetowej Sądu Najwyższego. Zamieszczeniu podlega sentencja wyroku, z wyłączeniem danych dotyczących tożsamości osoby fizycznej lub innej osoby, jeżeli jest to konieczne dla ochrony słusznym interesów tych osób.”;

31) art. 162:

a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Od orzeczenia sądu dyscyplinarnego pierwszej instancji przysługuje odwołanie Prokuratorowi Generalnemu, Prokuratorowi Krajowemu, obwinionemu i rzecznikowi dyscyplinarnemu. Odwołanie powinno być rozpoznane w terminie 2 miesięcy od dnia jego wniesienia do sądu dyscyplinarnego drugiej instancji.”;

- b) uchyla się § 2–4,
- c) § 5 otrzymuje brzmienie:

„§ 5. Prokuratorowi Generalnemu doręcza się orzeczenie wraz z uzasadnieniem w każdym wypadku gdy uzasadnienie zostało sporządzone.”;

32) uchyla się art. 163;

33) po art. 163 dodaje się art. 163a w brzmieniu:

„Art. 163a. § 1. Od orzeczenia sądu dyscyplinarnego drugiej instancji kasacja nie przysługuje.

§ 2. Od orzeczenia sądu dyscyplinarnego drugiej instancji służy odwołanie do innego składu tego sądu, jeżeli tym orzeczeniem obwinionemu wymierzono karę wydalenia ze służby prokuratorskiej albo przeniesienia na inne miejsce służbowe pomimo wydanego wcześniej przez sąd pierwszej instancji orzeczenia uniewinniającego lub umarzającego postępowanie dyscyplinarne.

§ 3. Orzeczenie, o którym mowa w § 2, staje się prawomocne po bezskutecznym upływie terminu do wniesienia odwołania do innego składu sądu dyscyplinarnego drugiej instancji.

§ 4. Termin do wniesienia odwołania do innego składu sądu dyscyplinarnego drugiej instancji wynosi 30 dni od dnia doręczenia orzeczenia. Do postępowania w sprawie odwołania do innego składu sądu dyscyplinarnego drugiej instancji stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące postępowania przed sądem dyscyplinarnym drugiej instancji.”;

34) w art. 167:

- a) § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Przewodniczący sądu dyscyplinarnego pierwszej instancji przesyła niezwłocznie odpis prawomocnego orzeczenia wraz z uzasadnieniem Prokuratorowi Generalnemu w celu wykonania orzeczenia.”,

- b) uchyla się § 2;

35) art. 168 otrzymuje brzmienie:

„Art. 168. § 1. Odpis prawomocnego orzeczenia skazującego na karę

dyscyplinarną oraz określonego w art. 142 § 5 dołącza się do akt osobowych prokuratora.

§ 2. Po upływie 3 lat od dnia uprawomocnienia się orzeczenia skazującego na karę przewidzianą w art. 142 § 1 pkt 1 oraz określonego w art. 142 § 5, a po upływie 5 lat od dnia uprawomocnienia się orzeczenia skazującego na karę przewidzianą w art. 142 § 1 pkt 2–4, Prokurator Generalny, na wniosek ukaranego, zarządza usunięcie odpisu orzeczenia z akt osobowych, jeżeli w tym okresie nie wydano przeciwko ukaranemu innego orzeczenia skazującego. Usunięcie odpisu orzeczenia z akt osobowych, jeżeli ukaranym był zastępca Prokuratora Generalnego, zarządza na wniosek ukaranego Prokurator Generalny, jeżeli w tym okresie nie wydano przeciwko ukaranemu innego orzeczenia skazującego.”;

36) art. 169 otrzymuje brzmienie:

„Art. 169. Prokurator Generalny ma wgląd w czynności Sądu Dyscyplinarnego przy Prokuratorze Generalnym, może zwracać uwagę na stwierdzone uchybienia, żądać wyjaśnień oraz usunięcia skutków uchybienia; czynności te nie mogą wkraczać w dziedzinę, w której członkowie sądów dyscyplinarnych są niezawiśli.”;

37) w art. 170 w § 2 pkt 3 otrzymuje brzmienie:

„3) przy orzeczonych za kilka przewinień karach rodzajowo różnych i karze wydalenia ze służby prokuratorskiej, wymierza się tę karę, jako karę łączną.”;

38) w art. 171 uchyla się pkt 2;

39) art. 188 otrzymuje brzmienie:

„Art. 188. Ponawiane skargi lub wnioski w sprawach już wyjaśnionych, niezawierające nowych okoliczności, pozostawia się bez rozpoznania o czym należy pouczyć wnoszącego przy pierwszej odpowiedzi na skargę lub wniosek.”.

Art. 87. Z dniem następującym po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy sędziowie Sądu Najwyższego powołani na podstawie przepisów dotychczasowych zostają przeniesieni w stan spoczynku, z wyjątkiem sędziów, których pozostanie w stanie czynnym zostało zatwierdzone przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej w trybie, o którym mowa w art. 88.

Art. 88. § 1. W terminie 14 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy Minister Sprawiedliwości składa do Krajowej Rady Sądownictwa wnioski o pozostawienie wskazanych sędziów Sądu Najwyższego w stanie czynnym, mając na uwadze

konieczność wdrożenia zmian organizacyjnych wynikających ze zmiany ustroju i zachowanie ciągłości prac Sądu Najwyższego. Minister Sprawiedliwości we wniosku wskazuje izbę Sądu Najwyższego, w której sędzia Sądu Najwyższego będzie wykonywać obowiązki, mając na uwadze dotychczas zajmowane przez sędziego stanowisko i potrzeby orzecznicze Sądu Najwyższego.

§ 2. Krajowa Rada Sądownictwa, w terminie 14 dni od otrzymania wniosku, o którym mowa w § 1, podejmuje uchwałę w jego przedmiocie, odrębnie w stosunku do każdego sędziego wskazanego we wniosku. Kompetencję tę Krajowa Rada Sądownictwa wykonuje przez Pierwsze Zgromadzenie Krajowej Rady Sądownictwa oraz Drugie Zgromadzenie Krajowej Rady Sądownictwa. Przepisy art. 31a ust. 1 i 3 oraz art. 31b ust. 1, ust. 2 zdanie pierwsze i ust. 3 ustawy zmienianej w art. 85 stosuje się odpowiednio. Krajowa Rada Sądownictwa przedstawia uchwałę Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej, który podejmuje decyzję w przedmiocie zatwierdzenia pozostania sędziego w stanie czynnym w terminie 14 dni od dnia otrzymania uchwały lub bezskutecznego upływu terminu, o którym mowa w zdaniu pierwszym. Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej nie jest związany uchwałą Krajowej Rady Sądownictwa.

§ 3. Sędzia Sądu Najwyższego, w stosunku do którego Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej nie zatwierdził pozostania w stanie czynnym, zostaje przeniesiony w stan spoczynku z dniem następującym po dniu wydania przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej decyzji, o której mowa w § 2.

§ 4. W dniu wejścia w życie niniejszej ustawy Minister Sprawiedliwości, w drodze obwieszczenia w dzienniku urzędowym Ministra Sprawiedliwości, wskazuje sędziów Sądu Najwyższego, co do których zamierza złożyć wnioski, o którym mowa w § 1. Sędziowie wskazani w obwieszczeniu pozostają w stanie czynnym do czasu wydania przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej decyzji w przedmiocie zatwierdzenia pozostania sędziego w stanie czynnym. W obwieszczeniu Minister Sprawiedliwości wskazuje izbę Sądu Najwyższego, w której sędzia Sądu Najwyższego będzie wykonywać obowiązki do czasu wydania przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej decyzji w przedmiocie zatwierdzenia pozostania sędziego w stanie czynnym, mając na uwadze dotychczas zajmowane przez sędziego stanowisko i potrzeby orzecznicze Sądu Najwyższego.

§ 5. Sędzia Sądu Najwyższego wskazany w obwieszczeniu, o którym mowa w § 4, i nie wskazany we wniosku, o którym mowa w § 1, zostaje przeniesiony w stan spoczynku

z dniem następującym po dniu, w którym upływa termin do złożenia wniosku, o którym mowa w § 1.

Art. 89. § 1. Sędziom Sądu Najwyższego, którzy zostali przeniesieni w stan spoczynku na podstawie art. 87 albo art. 88 § 3 albo 5, przysługuje do czasu osiągnięcia wieku 65 lat uposażenie w wysokości wynagrodzenia pobieranego na ostatnio zajmowanym stanowisku sędziego Sądu Najwyższego.

§ 2. Sędzia Sądu Najwyższego, który został przeniesiony w stan spoczynku na podstawie art. 87 albo art. 88 § 3 albo 5, może w terminie 14 dni od dnia przeniesienia w stan spoczynku złożyć do Ministra Sprawiedliwości wniosek o przeniesienie go na stanowisko w sądzie powszechnym, wojskowym albo administracyjnym. Minister Sprawiedliwości, mając na względzie racjonalne wykorzystanie kadr sądownictwa oraz potrzeby wynikające z obciążenia zadaniami poszczególnych sądów, może uwzględnić wniosek, odmówić uwzględnienia wniosku albo wskazać inne stanowisko w sądzie powszechnym, wojskowym albo administracyjnym.

§ 3. Sędziego Sądu Najwyższego, który został przeniesiony w stan spoczynku na podstawie art. 87 albo art. 88 § 3 albo 5, przenosi się na stanowisko sędziego w sądzie powszechnym, wojskowym albo administracyjnym z dniem uwzględnienia wniosku albo wyrażenia zgody przez sędziego na inne stanowisko niż wskazane we wniosku, o którym mowa w § 2. W takim przypadku sędziemu przysługuje wynagrodzenie w wysokości wynagrodzenia pobieranego na ostatnio zajmowanym stanowisku sędziego w Sądzie Najwyższym.

§ 4. Sędzia przeniesiony na podstawie § 3 może używać tytułu „były sędzia Sądu Najwyższego”.

§ 5. Do sędziów Sądu Najwyższego, którzy zostali przeniesieni w stan spoczynku na podstawie art. 87 albo art. 88 § 3 albo 5, nie stosuje się przepisu art. 74 § 1 ustawy zmienianej w art. 83.

§ 6. Postępowania w przedmiocie powołania do pełnienia urzędu na stanowisku sędziego Sądu Najwyższego wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy podlegają umorzeniu.

Art. 90. Osoba, której w związku z dokonaniem przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zrzeczeniem się urzędu sędziego Sądu Najwyższego przysługuje prawo powrotu na poprzednio zajmowane stanowisko sędziego Sądu Najwyższego, może

powrócić na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego w stanie spoczynku. Przepisy art. 98 § 4 i 5 ustawy zmienianej w art. 83 stosuje się odpowiednio.

Art. 91. Jeżeli sędzia Sądu Najwyższego zajmujący stanowisko Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego został przeniesiony w stan spoczynku na podstawie art. 87 albo art. 88 § 3 albo 5, zadania i kompetencje Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego wykonuje sędzia Sądu Najwyższego wskazany przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 92. § 1. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy ustają delegacje do pełnienia czynności sędziowskich w Sądzie Najwyższym wydane na podstawie przepisów dotychczasowych.

§ 2. Minister Sprawiedliwości może na wniosek sędziego Sądu Najwyższego zastępującego Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego lub sędziego Sądu Najwyższego, o którym mowa w art. 91 delegować sędziego sądu powszechnego z co najmniej dziesięcioletnim stażem pracy do pełnienia obowiązków w Sądzie Najwyższym.

§ 3. Do czasu objęcia ostatniego wolnego stanowiska sędziego Sądu Najwyższego, o którym mowa w art. 95 § 1 sędzia delegowany do Sądu Najwyższego może orzekać w sprawach, w których Sąd Najwyższy orzeka w składzie jednoosobowym.

§ 4. Sąd Najwyższy może orzekać w składzie trzyosobowym z udziałem dwóch sędziów delegowanych do Sądu Najwyższego.

§ 5. Skład Sądu Najwyższego rozpoznający sprawę na zasadach określonych w § 3 i 4 pozostaje właściwy aż do zakończenia postępowania.

Art. 93. § 1. Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy Szef Kancelarii Prezesa Sądu Najwyższego, członkowie Biura Studiów i Analiz Sądu Najwyższego niebędący sędziami oraz pracownicy Sądu Najwyższego niebędący sędziami zatrudnieni na podstawie przepisów dotychczasowych stają się odpowiednio: pracownikami Sądu Najwyższego i członkami Biura Studiów i Analiz Sądu Najwyższego.

§ 2. Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego powołany na podstawie niniejszej ustawy w terminie 3 miesięcy od dnia objęcia stanowiska, może przedstawić Szefowi Kancelarii Prezesa Sądu Najwyższego, członkom Biura Studiów i Analiz Sądu Najwyższego niebędącym sędziami oraz pracownikom Sądu Najwyższego niebędącym sędziami zatrudnionym na podstawie przepisów dotychczasowych, nowe warunki pracy i płacy. W przypadku nieprzedstawienia nowych warunków pracy i płacy, stosunek pracy tych osób, rozwiązuje się z upływem tego terminu.

§ 3. W terminie 60 dni od dnia przedstawienia nowych warunków pracy i płacy osoba, której te warunki przedstawiono, może złożyć oświadczenie o odmowie ich przyjęcia. W takim przypadku stosunek pracy rozwiązuje się z upływem tego terminu.

§ 4. Jeżeli osoba, o której mowa w § 3, nie złoży oświadczenia o odmowie przyjęcia nowych warunków pracy i płacy w terminie wskazanym w § 3, uważa się, że wyraziła zgodę na te warunki.

Art. 94. Do dnia wydania przepisów wykonawczych na podstawie art. 3 § 2 Izba Prawa Publicznego Sądu Najwyższego liczy 17 stanowisk sędziów Sądu Najwyższego, Izba Prawa Prywatnego Sądu Najwyższego liczy 27 stanowisk sędziów Sądu Najwyższego, a Izba Dyscyplinarna Sądu Najwyższego liczy 12 stanowisk sędziów Sądu Najwyższego.

Art. 95. § 1. W terminie 7 dni od dnia wydania przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej ostatniej z decyzji, o których mowa w art. 88 § 2, Minister Sprawiedliwości obwieszcza w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” o liczbie wolnych stanowisk sędziowskich przewidzianych do objęcia w poszczególnych izbach Sądu Najwyższego.

§ 2. W terminie 14 dni od dnia ogłoszenia obwieszczenia, o którym mowa w § 1, Minister Sprawiedliwości może przedstawić Krajowej Radzie Sądownictwa po jednym kandydacie na każde stanowisko sędziego Sądu Najwyższego spośród osób spełniających warunki określone w art. 24. Do obsadzenia stanowisk, na które Minister Sprawiedliwości przedstawił kandydatów, nie stosuje się art. 25 § 2 i 3.

§ 3. Krajowa Rada Sądownictwa rozpatruje i ocenia kandydatury na stanowiska sędziów Sądu Najwyższego przedstawione w trybie, o którym mowa w § 2, oraz przedstawia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wnioski o powołanie kandydatów na stanowiska sędziów Sądu Najwyższego w terminie 14 dni od dnia przedstawienia kandydatury.

§ 4. W przypadku bezskutecznego upływu terminu, o którym mowa w § 3, do przedstawienia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wniosku o powołanie kandydata na stanowisko sędziego Sądu Najwyższego wystarczy uchwała jednego ze zgromadzeń Krajowej Rady Sądownictwa o wydaniu pozytywnej oceny kandydata. Przepisów art. 31b ust. 2 i 3 i art. 31c ust. 1–4 ustawy zmienianej w art. 85 nie stosuje się. Wniosek podpisuje przewodniczący Pierwszego Zgromadzenia Krajowej Rady Sądownictwa albo Drugiego Zgromadzenia Krajowej Rady Sądownictwa.

§ 5. W terminie 7 dni od upływu terminu, o którym mowa w § 2, Minister Sprawiedliwości obwieszcza w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” o liczbie wolnych stanowisk sędziowskich pozostających do objęcia w poszczególnych izbach Sądu Najwyższego w wyniku nieskorzystania z możliwości przedstawienia kandydatów w trybie, o którym mowa w § 2.

§ 6. Każdy, kto spełnia warunki do objęcia stanowiska sędziego Sądu Najwyższego, może zgłosić swoją kandydaturę w terminie 21 dni od dnia ogłoszenia obwieszczenia, o którym mowa w § 5.

§ 7. Krajowa Rada Sądownictwa rozpatruje i ocenia kandydatury na stanowiska sędziów Sądu Najwyższego oraz przedstawia Prezydentowi Rzeczypospolitej Polskiej wnioski o powołanie kandydatów na stanowiska sędziów Sądu Najwyższego w terminie 14 dni od upływu terminu, o którym mowa w § 6.

Art. 96. § 1. Wybór kandydatów na Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego przeprowadza się w terminie 14 dni od dnia objęcia ostatniego wolnego stanowiska sędziego Sądu Najwyższego, o którym mowa w art. 95 § 1.

§ 2. Wybór kandydatów na Prezesa Sądu Najwyższego Izby Prawa Publicznego, Prezesa Sądu Najwyższego Izby Prawa Prywatnego i Prezesa Sądu Najwyższego Izby Dyscyplinarnej przeprowadza się w terminie 14 dni od dnia objęcia ostatniego wolnego stanowiska sędziego Sądu Najwyższego, o którym mowa w art. 95 § 1, w danej Izbie.

§ 3. Do czasu powołania Prezesa Sądu Najwyższego Izby Prawa Publicznego, Prezesa Sądu Najwyższego Izby Prawa Prywatnego i Prezesa Sądu Najwyższego Izby Dyscyplinarnej, ich zadania i kompetencje wykonują sędziowie Sądu Najwyższego wskazani przez Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 97. Sędzia Sądu Najwyższego i sędzia Sądu Najwyższego w stanie spoczynku, który na podstawie przepisów dotychczasowych zawiadomił Pierwszego Prezesa Sądu Najwyższego o zamiarze podjęcia dodatkowego zatrudnienia, a także o podjęciu innego zajęcia lub sposobu zarobkowania i nie otrzymał decyzji o sprzeciwie, zawiadamia Ministra Sprawiedliwości w terminie 14 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy o wykonywaniu dodatkowego zatrudnienia, innego zajęcia lub sposobu zarobkowania. Przepis art. 37 § 8 stosuje się odpowiednio. W przypadku nieudzielenia przez Ministra Sprawiedliwości, w terminie 30 dni od dnia zawiadomienia, zgody na dalsze wykonywanie innego zajęcia lub sposobu zarobkowania, w tym zajęć dydaktycznych innych niż wykonywane na stanowisku określonym w art. 37 § 1, sędzia może je

wykonywać nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2017 r.

Art. 98. § 1. Sędzia i sędzia w stanie spoczynku, który na podstawie przepisów dotychczasowych zawiadomił właściwego prezesa sądu o zamiarze podjęcia dodatkowego zatrudnienia, a także o podjęciu innego zajęcia lub sposobu zarobkowania i nie otrzymał decyzji o sprzeciwie, w terminie 14 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, zawiadamia tego prezesa o wykonywaniu dodatkowego zatrudnienia, innego zajęcia lub sposobu zarobkowania. Przepis art. 86 § 5 ustawy, o której mowa w art. 83, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą stosuje się. W przypadku nieudzielenia przez właściwego prezesa sądu, w terminie 30 dni od dnia zawiadomienia, zgody na dalsze wykonywanie innego zajęcia lub sposobu zarobkowania, w tym zajęć dydaktycznych innych niż wykonywane na stanowisku określonym w art. 86 § 1 ustawy, o której mowa w art. 83, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, sędzia może je wykonywać nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2017 r.

§ 2. Prezes sądu apelacyjnego i prezes sądu okręgowego, który na podstawie przepisów dotychczasowych zawiadomił Ministra Sprawiedliwości o zamiarze podjęcia dodatkowego zatrudnienia, a także o podjęciu innego zajęcia lub sposobu zarobkowania i nie otrzymał decyzji o sprzeciwie, w terminie 14 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy zawiadamia Ministra Sprawiedliwości o wykonywaniu dodatkowego zatrudnienia, innego zajęcia lub sposobu zarobkowania. Przepis art. 86 § 5 ustawy, o której mowa w art. 83, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą stosuje się. W przypadku nieudzielenia przez Ministra Sprawiedliwości, w terminie 30 dni od dnia zawiadomienia, zgody na dalsze wykonywanie innego zajęcia lub sposobu zarobkowania, w tym zajęć dydaktycznych innych niż wykonywane na stanowisku określonym w art. 86 § 1 ustawy, o której mowa w art. 83, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, sędzia może je wykonywać nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2017 r.

§ 3. Sędzia przeniesiony w stan spoczynku z powodu niezdolności do pełnienia obowiązków sędziego, który w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy wykonuje dodatkowe zatrudnienie, inne zajęcie lub sposób zarobkowania, może je wykonywać nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2017 r.

Art. 99. Członek Biura Studiów i Analiz Sądu Najwyższego niebędący sędzią, któremu przedstawiono nowe warunki pracy i płacy, i który nie złożył oświadczenia o odmowie ich przyjęcia w terminie 14 dni od dnia upływu terminu, o którym mowa w art. 93 § 2, zawiadamia Ministra Sprawiedliwości o wykonywaniu dodatkowego

zatrudnienia, zajęcia lub sposobu zarobkowania. Przepis art. 78 § 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 100. § 1. Kadencje rzecznika dyscyplinarnego sędziów sądów powszechnych, rzecznika dyscyplinarnego sędziów sądów wojskowych oraz ich zastępców powołanych do pełnienia tych funkcji na podstawie przepisów dotychczasowych wygasają po upływie 30 dni od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

§ 2. Do dnia powołania rzeczników dyscyplinarnych i ich zastępców na podstawie przepisów ustawy, o której mowa w art. 81 i art. 83 w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, rzecznicy dyscyplinarni i ich zastępcy, o których mowa w § 1, pełnią dotychczasowe obowiązki.

Art. 101. § 1. Osoba zajmująca stanowisko sędziego albo asesora sądowego, która w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy nie spełnia wymogu posiadania wyłącznie obywatelstwa polskiego, wynikającego z art. 24 § 1 pkt 1 niniejszej ustawy albo z art. 22 § 1 pkt 1 ustawy wskazanej w art. 81, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, albo z art. 61 § 1 pkt 1 ustawy, o której mowa w art. 83, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, powinna w terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy zrzec się obywatelstwa obcego państwa.

§ 2. W przypadku bezskutecznego upływu terminu, o którym mowa w ust. 1, stosunek służbowy osoby zajmującej stanowisko sędziego albo asesora sądowego wygasa.

Art. 102. Do sędziego, który przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy został ukarany karą dyscyplinarną lub któremu dwukrotnie wytknięto uchybienie w trybie określonym w art. 40 ustawy, o której mowa w art. 83, w brzmieniu dotychczasowym lub dwukrotnie zwrócono uwagę w trybie określonym w art. 37 § 4 ustawy, o której mowa w art. 83 w brzmieniu dotychczasowym, stosuje się art. 91a § 6 ustawy, o której mowa w art. 83, w brzmieniu dotychczasowym, do czasu ustania określonego w nim skutku.

Art. 103. Członkowie Krajowej Rady Sądownictwa, pełniący swoje funkcje po wygaśnięciu mandatu na podstawie przepisów szczególnych, pełnią te funkcje do czasu rozpoczęcia wspólnej kadencji nowych członków Krajowej Rady Sądownictwa, nie dłużej jednak niż do dnia 31 października 2017 r.

Art. 104. Do czynów popełnionych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy o przedawnieniu karalności przewinienia dyscyplinarnego w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, chyba że termin przedawnienia karalności

przewinienia dyscyplinarnego upłynął przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 105. Do czynów popełnionych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy o odpowiedzialności dyscyplinarnej, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, o ile termin do wniesienia kasacji nie upłynął przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 106. § 1. Postępowania dyscyplinarne prowadzone na podstawie ustaw wskazanych w art. 5 § 1 pkt 1 lit. b, wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy prowadzone są w dalszym ciągu na podstawie przepisów w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, z uwzględnieniem § 2.

§ 2. Do postępowań dyscyplinarnych wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, prowadzonych na podstawie:

- 1) ustawy z dnia 28 stycznia 2016 r. – Prawo o prokuraturze,
 - 2) ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o Instytucie Pamięci Narodowej – Komisji Ścigania Zbrodni przeciwko Narodowi Polskiemu,
 - 3) ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych,
 - 4) ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. – Prawo o ustroju sądów wojskowych
- stosuje się przepisy dotychczasowe do zakończenia postępowania wyjaśniającego lub postępowania w instancji, w której się toczy.

Art. 107. Czynności rzecznika dyscyplinarnego lub zastępcy rzecznika dyscyplinarnego dokonane przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy w postępowaniu dyscyplinarnym prowadzonym na podstawie przepisów dotychczasowych, pozostają w mocy o ile zostały dokonane z zachowaniem tych przepisów.

Art. 108. § 1 Postępowanie dyscyplinarne zakończone prawomocnym orzeczeniem wydanym przez rzecznika dyscyplinarnego przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, można wznowić na wniosek Ministra Sprawiedliwości, jeżeli przemawia za tym dobro wymiaru sprawiedliwości lub gdy ujawniono nowe fakty lub dowody.

§ 2. Na postanowienie oddalające wniosek lub pozostawiające go bez rozpoznania przysługuje zażalenie do sądu dyscyplinarnego drugiej instancji.

§ 3. Uchylając postanowienie, o którym mowa w § 2, sąd dyscyplinarny wskazuje powody uchylecia, a w miarę potrzeby także okoliczności, które należy wyjaśnić, lub czynności, które należy przeprowadzić. Wskazania te są dla rzecznika dyscyplinarnego wiążące.

Art. 109. Prezes Rady Ministrów może dokonać, w drodze rozporządzenia,

przeniesienia planowanych dochodów i wydatków budżetowych, w tym wynagrodzeń, z części budżetu odpowiadających sądom powszechnym oraz powszechnym jednostkom organizacyjnym prokuratury do części odpowiadającej Sądowi Najwyższemu z przeznaczeniem na działalność Sądu Najwyższego.

Art. 110. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie:

- 1) art. 112 i art. 124 § 12 ustawy, o której mowa w art. 86, w brzmieniu dotychczasowym, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 112 i art. 124 § 12 ustawy, o której mowa w art. 86, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą,
- 2) art. 70 § 5 ustawy, o której mowa w art. 107, zachowują moc do dnia wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 78 § 5 – nie dłużej jednak niż przez okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 111. Traci moc ustawa z dnia 23 listopada 2002 r. o Sądzie Najwyższym (Dz. U. z 2016 r. poz. 1254, 2103 i 2261 oraz z 2017 r. poz. 38).

Art. 112. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 85 pkt 1, który wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.

MARSZAŁEK SEJMU

/ – / Marek Kuchciński

Załącznik do ustawy
z dnia 20 lipca 2017 r.
(poz. ...)

Tabela mnożników służących do ustalenia wysokości dodatków funkcyjnych

Lp.	Stanowisko	Mnożnik
1	Pierwszy Prezes Sądu Najwyższego	1,2
2	Prezes Sądu Najwyższego	1,0
3	Przewodniczący wydziału, Rzecznik Dyscyplinarny	0,7
4	Rzecznik Prasowy, zastępca przewodniczącego wydziału, zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego	0,5